469

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி VI { ஆனந்தஞு வைகாசிமீ =1914-ஞு ஜூன்மீ } பகுதி 12

வேதாந்தத் திரட்டு
VEDANTIC SELECTIONS

6. தாயுமானவர்

1. ஆசையின் தன்மை: நீக்கஉபாயம்

ஆசைக்கோ ரளவில்லை யகிலமெல் லாங்கட்டி
யாளினுங் கடன்மீ திலே
ஆணை செலவே நினைவ ரளகேச னிகராக
வம்பொன்மிக வைத்தபேரும்
நேசித்து ரசவாத வித்தைக்கலைந்திடுவர்
நெடுநாளிருந்த பேரும்
நிலையாக வேயினுங் காயகற் பந்தேடி
நெஞ்சு புண்ணாவ ரெல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வுண்பது
முறங்குவது மாக முடியும்
உள்ளதே போதுநா னெனக் குளறியே
யொன்றை விட்டொன்று பற்றிப்
பாசக் கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையை யருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே

(—பரிபூரணனந்தம்—10)

2. சிரத்தையின் ஆவசியகம்

சந்ததமு மெனது செய னினதுசெய லியானெனுந்
தன்மைநி னையன்றியில்லாத
தன்மையால் வேறலேன் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சுபாவமிதுவே
இந்த நிலை தெளியநா னெக்குருகி வாடிய
வியற்கைதிரு வுளம்றியுமே
இந்நிலையிலேசற் றிருக்கவென்றுன் மடமை
யிதசத்ரு வாக வந்து
சிந்தைகுடி கொள்ளுதே மலமாயை கன்மந்
திரும்புமோ தொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வரு மோவெனவும் யோசிக்குதேமனது
சிரத்தை யெனும் வாளுமுதவிப்
பந்தமற மெய்ஞ்ஞான தீரமுந் தந்தெனைப்
பாதுகாத்தருள் செய்குவாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே

(—பரிபூரணனந்தம்—5

3. வேதாந்தஸித்தாந்த ஸமரஸம்

வாராதெலா மொழிய வருவன வெலாமெய்த
மனது சாக்ஷியதாகவே
மருவநிலை தந்ததும் வேதாந்த சித்தாந்த
மரபுசம ரசமாகவே
பூராய மாயுணர வூகமது தந்ததும்
பொய்யுடலை நிலையன் றெனப்
போதநெறி தந்ததுஞ் சாசுவத வானந்த
போசமே வீடென்னவே
நீராளமாயுருக வுள்ளன்பு தந்தது
நின்ன தருளின்னு மின்னும்
நின்னையே துணையென்ற வென்னையேகாக்கவொரு
நினைவு சற்றுண்டாகிலோ
பாராதி யறியாதமோனமே யிடைவிடாப்
பற்றாநிற்க வருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்கு மொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே.

(—பரிபூரணனந்தம்—8)

CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

யோ	தெலு	இங்	தமிழ்	வார	ஆநந்தஹு ஆனிமு — சாலிசகம் 1836 கலியப்தம் 5015 — பசலி 1323 கோல்லம் 1089 — 1914ஹு ஜூன்—ஜூலைமு
ர	19	14	1	ஞா	சுவ்ஷ் 6-33, சத 46-54, விஷ் 15-46, வணி 6-33, திவி 1-0, அக 31-34, மிதுனரவி 27-51, குன்ய, ஷட கரிநா ஸமார்
செசு	20	15	2	திங்	சப் 9-30, பூரட் 52-9, பிரி 15-51, பவ 9-30, திவி 4-18, வீம்மசெ 51-11, சடகசுக் 51-47, குன்யதிதி, காளாஷ்ட.
	21	16	3	செ	அஷ் 13-28, உத்தி 58-4, ஆயு 16-49, கௌ 13-28, திவி 18-31, மிது கிரு-நவமிதிதிமழை 6க்குள். தசமிதிதி.
ரபுகு	22	17	4	புத	நவ 18-2, ரேவ 60-0, ஸௌ 17-56, கர 18-2, திவி 31-17, மிரு 4 ரவி 58-22, புன 2 புத 46-40, குருவக்ரம்[43-7,
சு	23	18	5	வியா	தச 22-56, ரேவ 4-30, சோ 16-34, பத் 22-56, ரா 28-17, அக 31-36, பூச 1 சுக் 41-40, அதிதி.
	24	19	6	வெ	ஏகா 27-46, அசு 10-58, அதி 21-5, பா 27-46, சே 3-53, ரா 5-45, ஏகாதிதி சர்வ ஏகா—கரிநாள்.
	25	20	7	சனி	துவா 32-4, பர 16-56, சுக 22-14, தை 32-4, ரா 17-59, கார் உப. [சுக் 27-34, மிரு 2 சனி 42-30, பிரதோ மாசி.
ரசெ	26	21	8	ஞா	திர 35-37, ❋ கார் 22-14, திரு 22-49, கர 3-50, தியா—0—0, திரு 1, ரவி 28-54, மக 2, செ 38-18, பூச 2,
சுச]	27	22	9	திங்	சது 38-59, ரோ 26-37, குல 22-36, பத் 7-18, திவி 5-9, ரா 9-44, அக 31-38, கடகாய 57-0.
	28	23	10	செ	● அமா 39-24, மிரு 29-49, சண் 21-34, சது 9-11, ரா 19-53, சர்வ அமா மழை 4-க்குள்.
ர-பு சுச	29	24	11	புத	பிர 39-25, திரு 31 49, விர் 19-31, கிம் 9-24, தியா—0—0, ஆஷா சுத் திரு 2 ரவி 60-0, புதவக்ரம் 55-7, பூச 3 சுக் 28-23, பிராகுதயசனி 47-7. இஷ்டி.
	30	25	12	வியா	துதி 38-9, புன 32-31, துரு 16-23, பா 8-47, திவி 2-10, ரா 20-44, சந்தரி மழை 10-க்குள்.
பு	1	26	13	வெ	திரு 35-43, பூச 32-4, வியா 12-19, தை 6-56, தியா—0—0, அக 31-38, புன 1 வச்புத 12-42, பச்சாதஸ்த 55-7.
செசு	2	27	14	சனி	சது 32-16, ஆயி 30-36, ஹர் 7-23, வணி 3-59, திவி 3-17, ரா 27-46, மக 3, செ 17-43, பூச 4 சுக் 9-14, சதுவிரு.
ர	3	28	15	ஞா	பஞ் 27-54, மக 28-12, வஜ் 1-41, விதி 53-34, பா 27-54, சே 3-24, ரா 15-33, திரு 3 ரவி 30-54, பஞ்சமிதிதி.
சு	4	29	16	திங்	சஷ் 22-50, பூர 25-7, விய 48-19, தை 22-50, ரா 10-24, ஆயி 1 சுக் 60-0, திதித்வயம் சஷ் உப விய சிரா சப் விரு
	5	30	17	செ	சப் 17-16, உத் 21-31, வரி 41-1, வணி 17-16, ரா 9-31, அக 31-37, அஷ்டமிதிதி. [குமாரஷஷ்டி சமீ கௌரீ.
	6	1	18	புத	அஷ் 11-20, ஹஸ் 17-35, பரி 33-33, பவ 11-20, ரா 4-38, சிலவிடங்களில் தாபத்தினுல் அதிக கஷ்டம்.
ரசெ புசு]	7	2	19	வியா	நவ 5-16, தச 53-56, சித் 13-32, சிவ 26-1, கௌ 5-16, திவி 26-36, திரு 4 ரவி 1-48, மக 4 செ 57-9, திரு 4 வக்புத 30-0, ஆயி 2 சுக் 49-50, சாக்ஷு-ஷ ம. [பத்மவிரு.
	8	3	20	வெ	ஏகா 53-21, சுவா 9-32, வித் 18-3, வணி 26-16, திவி 22-59, ஸ்மாஏகா சயனைகா கோ
	9	4	21	சனி	துவா 47-56, விசா 5-46, சா 11-20, பவ 20-38, திவி 15-13, அ 31-34, வை ஏகா.
ர-சு	10	5	22	ஞா	திர 43-5, அனு 2-26, சே 57-13, சுப 4-44, சுப் 53-34, கௌ 15-30, திவி 15-47, புன 1 ரவி 32-20, ஆயி 3 சுக் 37-43, பிரதோ. [51-20, மழை 5-க்குள்.
பு	11	6	23	திங்	சது 38-59, மூல 57-49, பிரா 52-26, கர 11-2, திவி 19-2, ரா 22-15, திரு 3 வக்புத
	12	7	24	செ	○ பௌ 35-56, பூரா 56-59, மா 47-38, பத் 7-27, திவி 21-29, வியாஸ பூர் அக்னி ஸா-ம-சிலவிடங்களில் சீதலத்தினுல் ஜனங்களுக்கு சௌக்யமுண்டு.
செசீ	13	8	25	புத	பிர 33-55, உத் 57-14, வை 43-42, பா 4-55, திவி 17-4, அக 31-32, ஆஷா பகு பூ 1 செ 46-10, ஆ 4 சுக் 30-0,
ர	14	9	26	வியா	துதி 33-6, தி 58-43, விஷ் 40-45, தை 3-30, திவி 7-29, புன 2 ர 2-51, சிர உப மழை 9-க்குள். [இஷ் வை சிரா.
பு	15	10	27	வெ	திரு 33-34, அவி 60-0, பிரி 38-48, வணி 3-20, திவி 9-11, பிராகுதயபுத 55-7, சங் சது.
புசு	16	11	28	சனி	சது 35-16, அவி 1-33, ஆயு 37-51, பவ 4-25, திவி 21-21, திரு 2 வக்புத 60-0, வீம்மசுக் 22-17.
ர	17	12	29	ஞா	பஞ் 38-10, சத 5-32, ஸௌ 37-48, கௌ 6-43, திவி 22 53, அக 31-30, புன 3 ரவி 33-23.
	18	13	30	திங்	சஷ் 41-58, பூர 10-34, சோ 38-28, கர 10-4, ரா 5-22, சஷ்டிதிதி.
செசு	19	14	31	செ	சப் 46-45, உத்தி 16-20, அதி 39-41, பத் 14-21, ரா 18-0, பூர 2 செ 16-34, மக 2 சுக் 14-34, சப்ததிதி.
பு	20	15	32	புத்	அஷ் 51-24, ரேவ 22-39, சுக 41-14, பா 19-4, தியா—0—0 புத்வக்ரிவ 55-7, மி கிரு அஷ்டமிதிதி காளாஷ்டமி.

		சனி	ரவி சு-பு-
ராகு.	2-சிம்பசெ 2-கடகசுக்		செ.
குரு.	28-சிம்-பு		கே

விவேக போதினி

தொ.6.] ஆனந்தஹூ வைகாசிமீ [பகுதி.12

மோக்ஷ ஸோபானம்

THE STEPS TO THE GOAL

(2) கர்மயோகம்

பீஷ்மர் சரித்திரம் (தொடர்ச்சி)

'ஆனைக்கும் அடி சருக்கும்' என்றபழமொழிப்படி, தமது விருதத்தை நிலை குலையாது நிறுத்தி பீஷ்மர் என்ற தமது காரணப் பெயரின் தகுதியை வற்புறுத்திய இம்மஹானுக்கு சிற்சில குறைகளும் இருந்தன. பாண்டவ கௌரவர்கள் விஷயத்தில், நியாயம் பாண்டவர்கள் பக்கமே இருந்த போதிலும், அவர்களுடனிருந்து தமது தர்ம விஷபத் தீர்மானத்தைக் காரியத்திலும் வெளிக்காட்டாது, வெறும் அபிப்ராய மாத்திரத்தில் அவர்களிடமுள்ள மனப்பற்றைத் துர்யோதனனுக்கும் காட்டி, அவனிடமுள்ள வெறுப்பை மாத்திரம் நன்றாகத் திருத்தமாகக் காட்டாது அவனுடனேயே இருந்து வந்துவிட்டார் ஆதிமுதல். இப்படிப்பட்ட பயங்கர உறுதியுடைய மஹானுக்கு, இம்மாதிரி அநியாயக்காரர் பக்கம் அதிக விரோதம் பாராட்டாமல் சொல் மாத்திர புத்திமதியுடன் முடிவு வரையில் இருந்துவிடும்படி ஏன் தோற்றியது என்ற சங்கை சிலரை வருத்தலாம்.

இதற்கு பதில் இரண்டு விதமாகத்தான் கூற முடியும். முதலாவது, இவர் மனதிலேயே தர்மவிஷயமான ஒருகுழப்பம் இருந்தது என்பதற்கு ஒரு ஆதாரம் காணப்படுகிறது. ஸபா பர்வத்தில் மாயச் சூதாட்டத்தில் முதல் ஆட்டம் முடிவில் திரௌபதி ஸபைக்கு இழுத்து வரப்பட்ட உடன், அவள் ஸபையோரைநோக்கி "பெரியோர்களே! என்னை இவர்கள் எல்லோரும் அடிமை என்றழைத்து வருத்தப்பார்க்கிறார்களே! நான் எக்காலத்தும் அடிமையாக முடியாதே! என் நாதன் முதலில் என்னைத் தோற்று தம்மைத் தோற்றாரா, அல்லது தம்மைத்தோற்று என்னைத் தோற்றாரா? இரண்டு வழியிலும் நான் அடிமைப்படக் காரணமில்லையே! முதலில் என்னைப் பந்தயம் வைத்தார் என்று கூற தர்மசாஸ்திரம் இடங்கொடாதே! மனைவி, மூத்த பிள்ளை இவைகளை பிறர் பலதரம் கேட்பினும் கொடுக்க நாதனுக்கு பாத்யமில்லை என்பதல்லவா தர்மசாஸ்திரம். ஆதலால் தர்ம விரோதத்தையே ஸ்மரிக்கும் தன்மையில்லா என் நாதன் இப்படிச் செய்திருக்க மாட்டார்: அப்படிக் காலவித்யாஸத்தால் செய்திருப்பினும் அது என்னை அடிமைப் படுத்தவேமாட்டாது. இப்படி இன்றி தம்மைத்தோற்றே என்னை தோற்றார் என்றால் அப்பொழுதும் நான் அடிமையாகக் காரணமில்லையே! தனக்கே ஸ்வதந்திரமில்லாதவர் என்னை எப்படிப் பந்தயம் வைக்கலாம்?' என்ற பொருள்கள் நிறைந்த சுருக்கமான ஆழ்ந்த சொற்களைக் கூறி மௌனமானாள். இதற்குப் பதிலாக பீஷ்மர் 'ஏழையோபந்தயம் வைக்க முடியாது: பெண்களோ கணவருக்கு ஸொந்தம்: தர்மபுத்திரரோ எதை இழப்பினும் தர்மத்தைக் கைவிடார்: நான் தோற்றேன் என்ற பின்னேதான் உன்னைப் பந்தயம் வைத்தார்: சகுனியோ மாயச்சூதில் மஹா நிபுணன்: அவன் மோசடியாக ஆடினான் என்று அவர் மதிக்கவுமில்லை. இப்படி

எல்லாம் இருப்பதால் ஹே திரௌபதீ! உன் கேள்விக்குத் தகுந்த விடையளிக்க முடிய வில்லை எனக்கு; தர்ம கதி அதிஸூக்ஷ்மமல்லவா?' என்ற குழப்பமொழிகளைக் கூறித் தமது மனச் சஞ்சலத்தை வெளியிட்டார். இதனால் துர்யோதனுதிகளுக்கு அவர் எதிர்பாரா ததைர்யம் ஏற்பட த்ரௌபதீ மானபங்கப்ரயத்னங்கள் முளைந்தெழுந்தன. இம்மாதிரியான தகுந்த ஸமயத்தில் ஏற்படும் மனக்குழப்பம் தர்மாத்மாவான பீஷ்மர் துர்யோதனுதியர் பக்கமே இருந்துவிடக் காரணமாயிருந்தது. இரண்டாவது, துர்யோதனுதிகளும் பாண்டவர்களும் இவருக்குப் பேரர்கள்தானே. அதில் துர்யோதனன் கெட்ட வழியில் நடக்க முயலுவதால் அவனுக்கு புத்தி கூறித் திருப்பி எல்லோருக்கும் ஸுகமான நிலையை உண்டாக்கிவிடவேண்டும் என்ற ஆசை இவர் மனதைவிட்டு அகலவே இல்லை. இதனுல் இவர் புத்தி மதிகள் கூட விதுரரதுபோலக் கடுமையாயிருக்கவில்லை. இவ்விரண்டு விதக் குறைகளைக் கண்ணுற்ற துர்யோதனனுக்கு 'தாத்தா இப்படித்தான் பாண்டவர்கள்! பாண்டவர்கள்!! என்று கத்திக்கொண்டிருப்பார், ஸமயம் வந்தால் ஸஹாயம் நமக்கே செய்வார், என்ற நம்பிக்கை திடப்பட்டுக்கொண்டே வந்தது. இந்த எண்ணம் வலுத்த பிறகு இது இப்படி ஓங்கித் தழைத்துவிட்டது என்று பீஷ்மருக்கும் தெரிந்துவிட யுத்த ஸமயத்தில்கூட ஒதுங்கமுடியாமல் துர்யோதனன் பக்கம் இருக்கும்படி அவரைச் செய்துவிட்டது.

மானிடயாக்கை எடுத்த பின்பு இக்குறை கூட இல்லாமலிருக்க முடியுமா? மானிடப்பிறவியின் தன்மை ஸ்ரீராமபிரானையும் வாலியை மறைந்திருந்தடித்துக் கொல்லும்படி செய்துவிடவில்லையா? தேவர்களேனும் மானிடராகிவிட்டால் அப்பிறவிக்குரிய சில குறைகளுக்கு இடம் கொடுத்தே தீருவர்: இது பிறவியின் இயல்பு. இதை முன்னிட்டு பீஷ்மரிடம் உள்ள குறையை, அவர் சிறந்த குணங்களை நன்கு மதித்துப் பொருத்துப்பார்த்தால், பாரத கதையிலிருந்தே அவர் இந்த விஷயத்தில் சற்று ஏமாந்து போனதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் சில ஏற்படும்.—(1) துர்யோதனனுடன் சேர்ந்துள்ள அஸுரர்கள் மஹான்களையும் மயக்கி அவனுக்கு ஸஹாயமாகச் செய்யத்தயாராயிருந்தனர் (2) அரசன்உத்தரவிற்கு இணங்கி நடப்பதே குடிகள் தர்மம் (3) பீஷ்மரது நடத்தை துர்யோதனனுக்கு ஒருவித அவநம்பிக்கையும் உண்டாக்காது, அவர் தனக்கு முடிவில் உதவி புரிவார் என்ற எண்ணத்தையே திடப்படுத்தி வந்தது. (4) இந்தக் கலகம் குடும்பக் கலகம்: ராஜ்ய விஷயத்தில், குடிகள் கருத்து தர்மபுத்திரரிடமே போகாத வண்ணம், துர்யோதனன் நடந்து வர நல்ல அரசனுகவும் இருந்தான்: கூடவே இருந்த பீஷ்மருக்கு இவனை விட்டுப் பிரிய மனம் வரவில்லை. (5) பீஷ்மருக்கு சிகண்டி தன்மிருத்யு; அவன் பாண்டவர் பக்கம்தான் இருப்பானென்பதும் தெரிய, பாண்டவர் பக்கம் போவது அனுவசியம் என்று பட்டது(6)மனதிற்குள் உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டு எண்ணலாகாது என்பதை முடிவு வரையில் நடத்திக்கீர்த்திபெற வேண்டுமென்ற துர்ஆசை இருந்தது இவருக்கு. இது ஸாதாரணமாக விதுரருக்கு இருந்தது போல இருந்தால் நல்ல ஆசை என்னலாம்: இது வரம்பு மீறி விட்டபடியால் துர் ஆசை என்றோம். இந்த ஆசையின் இருப்பை, தம்மை வந்தனம் செய்து யுத்தம் தொடங்க அனுமதி கேட்கவந்த தர்மநந்தனரிடம் பீஷ்மரே வெளியிட்டு வருந்துகிறார். "ஹே! தர்மாத்மாவே! மனிதன் தனத்திற்கு அடிமை:

தனம் ஒருவனுக்கும் அடிமைபல்ல. துர்யோதனாதிகளிடம் தனத்தால் நான் கட்டுப்பட்டுவிட்டேன். உனக்கு எப்படியப்பா ஸஹாயம் செய்வது? சண்டை செய்து ஸஹாயமாக இருக்கவேண்டும் என்பதைவிட்டு வேறு எவ்வித ஸஹாயத்தையாவது கேள். ஸந்தோஷமாகச் செய்கிறேன்'' என்று மனமுருகி மொழிந்தார் பீஷ்மர். இந்த விஷயத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டே மூன்றாம் நாள் யுத்தத்தில் பீஷ்மர் பராக்கிரமத்தால் கீதை கேட்டும் சோர்ந்த அர்ஜுனனை உத்ஸாஹப்படுத்த சக்கிராயுதத்துடன் தேர்த்தட்டிலிருந்து குதித்து பீஷ்மரை அதற்கு இரையாக்க ஓடி வருகையில், பகவான், பீஷ்மரை நோக்கி 'ஹே! பிதாமஹரே! நீர்தான் இந்த ஜனநாசத்திற்குக் காரணம்! நீதி மொழி கேட்கா மன்னனை மந்திரிகள், பைத்தியக்காரைக் கண்டு ஓடி விடும் ஜனங்கள்போல், தனியேவிட்டு ஓடி விட வல்லவோவேண்டும்' என்றுகூறிப் பரிஹாஸம் பண்ணி அவர் மனதைத் துன்பப்படுத்துகிறார்.

ஆகவே மஹாதர்மாத்மாவான கர்மயோக சிகாமணி எனும் பீஷ்மர் பாண்டவரிடம் வாராமலும், விதுரரைப்போல ஒதுங்காமலும் முடிவு வரையில் துர்யோதனன் பக்கமேயிருந்தது, அவர் மானிட ஜன்மக் குறைவினாலேயல்லது, அவரை முற்றிலும் குற்றங்கூறக்கூடிய கொடுங்குணங்களால் அல்ல. இப்படிப்பட்ட சில குற்றங்கள் பெரியோர்களிடம் இல்லாமல் போகாது. நம்போன்றவர்கள் குற்றங்கூறி வீண் பொழுது போக்க ஏற்பட்டதல்ல இவைகள். நம்போன்ற ஸாதாரணர் ஸன்மார்க்கத்தில் முயலுங்கால் நமது முயற்சிகள் வீணாகும்படியான குற்றங்கள் நம்மிடமிருந்து மனமழிந்து ஒழுங்குப்படியான முயற்சியை கைசோரவிடாது மனம்தேறி முயலுவதற்கே பெரியோர்களிடமும் சில குறைகள் அமையும்படி நேரிட்டிருக்கிறது என்னலாம். ஆதலால் இக்குறைகளைக்கண்டு 'உலகில் குறையில்லாதவர் யார்! ஆதலால் நமக்குக்குறை இருக்கிறதே! ஸன்மார்க்கமுயற்சி எப்படிப் பலிக்கும்? முயலாமலே இருந்தால் என்ன? என்றுகுதர்க்கம் செய்யலாகாது. கூடியவரையில் பார்ப்போம் பலித்தவரையில் லாபம்: பலியாதவரையில் மனமழிந்து கீழே போய்விடாது பெரியோர்களைப் போல் நாமும் இருக்கவேண்டியது நமது கடன்' என்று மனோதைர்ய முண்டாகவே பெரியோர்களிடம் குறைகள் இருக்க இடம் தந்துள்ளான் போலும் ஈசன்? இப்படியுள்ள இப்பீஷ்மரது குறையை நமக்கு ஸாதகமாகவே கொண்டு, இதனால் ஏற்பட்ட ஸந்தர்ப்பக்குழப்பங்களுக்கு இடையிலும் பீஷ்மர் எப்படித் தமது கர்மயோகத்தை அனுஷ்டித்தார் என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும்.

பீஷ்மருக்கு மேல் ஏற்படும் கர்மயோகானுஷ்டான ஸமயம் மிகக்கடினமானது. அது இவரது குறையிலிருந்து ஏற்பட்டபடியால் தான் இவ்வாறாகிவிட்டது. இந்த ஸமயத்தில் இவரைப் போல மனோதிடமில்லாதவர்கள் சாஸ்திர நெறிதவறி விடும்படியே நேரிட்டு விடும். மிக ஸாதாரணனான கர்ணன், துர்யோதனன் பக்கமே சேர்ந்துகொண்டு கூத்தாடி விட்டான். த்ரோணரும் கூடியவரையில் இவர் போலவிருந்தும் தர்மபுத்திரர் விஷயத்தில் மிக உருகி தம்மைக் கொல்லத்தகுந்த வழியை அவருக்கு யுத்த முன்னரே கூறித் தமது அனுஷ்டான நெறியிலிருந்து சற்று வழுவிவிட்டார். பீஷ்மரைப் போலிருந்தவன் துர்யோதனன் தம்பிகளுள் ஒருவனான விகர்ணன் தான். பீஷ்மர் சிறப்பைக் கூறப்புகுங்கால் இந்த தர்மாத்மாவான விகர்ணனை ஸ்மரிக்காமல் எப்படி இருக்கமுடியும்? கர்ண

னுக்கு ஏற்பட்டதான துர்யோதன நெருக்கமும், பீஷ்மருக்கு ஏற்பட்டிருந்த உறவு நெருக்கமும், விதுரருக்கு ஏற்பட்டிருந்த தீர்மான வார்த்தையும் இவனுக்கு இருந்தும், கஷ்ட ஸமயத்தில் பீஷ்மரைப்போல உறுதியாகக் கர்மயோகம் அனுஷ்டித்தான். இவனுக்கு பீஷ்மருக்கிருந்த மனக்குறை கூட இல்லை, விதுரருக்கிருந்த உறுதி யிருந்ததால். பாரத யுத்தத்தில் விகர்ணன் கர்மயோகானுஷ்டானத்தைக் கண்டு வியந்தேதான் பீஷ்மர் விஷயத்திற்குப் போகவேண்டும், இரண்டும் சற்றேரக்குறைய ஒரே மாதிரியாக விருப்பதால். விகர்ணன் என்றால் எல்லோருக்கும் பரமப்ரீதி. 'நூறு துர்யோதனாதியர்களை நானே கொல்வேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்த பீமனுக்குக்கூட விகர்ணனிடம் மிகுந்த அன்புண்டு. பீஷ்மரைப்போல விகர்ணனும் துர்யோதனனுக்காக உயிர்விடத் துணிந்து தனியேபோனால் பீமன் தன்னைக் கொல்லத் தயங்குவானோ என்று அஞ்சி தன் ஸஹோதரர்கள் கூட்டத்தில் போய், 14-ம் நாள் யுத்தத்தில் பீமனால் மாண்டு விழுந்தான். இதையுணர்ந்த பீமன் துக்கித்துத் துடித்து தன் பிரதிஜ்ஞையைக் கடிந்து கொண்டு தத்தளித்தான் அந்தயுத்தமத்தியிலேயே. இப்படிப்பட்ட விகர்ணன் கர்மயோகானுஷ்டானம் மஹாபாரதத்தில் புதைந்துள்ளது. இனி மேல் எடுத்து விஸ்தரிக்கப்படும் பீஷ்மர் கடுமையான கர்மயோகத்தின் சிறப்பெல்லாம் இந்த விகர்ணனுக்கும் பொருந்தும். ஆகவே எங்கெங்கு பீஷ்மரை இனி வரும் பாகங்களில் வியந்து கூறி அவர் சிறப்பில் ஈடுபடப் போகிறோமோ அங்கெல்லாம் விகர்ணனை மறவாமலிருந்து அவன் நடத்தை விஷயத்திலும் ஈடுபடவேண்டியது நமது கடமை. *

*தமது குறைவால்வளரவிடப்பட்ட கொடிய தருணமாகிய யுத்த ஸமயத்தில் பீஷ்மர் அதர்மப்ரவிருத்தியும் இன்றி, அதர்ம கக்ஷியிலேயே இருந்து, கர்மயோகம் அனுஷ்டித்து, எப்படிப்பட்ட கொடிய ஸமயத்திலும் நியாயம் தவறாமலே கர்மயோகத்தை அனுஷ்டிக்க முடியும் என்று இவ்வாறு காட்டினார் என்பதைப் பின்னர் எடுத்து விஸ்தரிப்போம்.

முத்தும், முத்துச் சிப்பியும்

PEARLS & PEARL - OYSTERS

நவமணிகளுள் ஒன்றான முத்தானது நத்தையின் வயிற்றில் பிறக்கின்றது என்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். பலவித நத்தைகளினின்றும் முத்தானது உண்டானாலும் முக்கியமாய் இரண்டுவகை நத்தையினின்றுதான், வியாபாரத்துக் கேற்றதாயும், அழகாயும், அபரிமிதமாயும் உண்டாகின்றது. அவற்றுள் ஒரு வகை கடலிலும், மற்றொன்று சுத்த நீர்கொண்ட ஆறு, ஏரிகளிலும் வசிக்கின்றது. ஆனால் கடலில் வசிக்கும் நத்தையே மிக விலையுயர்ந்த முத்துக்களை உண்டாக்குகின்றது.

மிகப்பருத்தும் உருண்டும் ஒளிவீசும் முத்தே உத்தமமானதென்று கொண்டாடப்படும். ருஷியா (Russia) தேசத்தில் மாஸ்கோ நகரத்துள்ள ஸோஸிமா (Zosima) நூதனசிரியத்தில் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் லா-பெல்லிக்ரைனா (La-Pelligrina) என்னும் பெயர் கொண்டமுத்தே, இவ்வுலகிலுள்ளமுத்துக்கள் யாவற்றிலும் சிலாக்கியமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதன் அழகை இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாதாம். அது நந்தேசத்தினின்று கொண்டு போகப்பட்டதாம்; 28 "காரெட்" (Carat) கனமுள்ளதாம். லண்டன் நகரத்து ஸௌத் கென்ஸிங்டன் (South Kensington) நூதனசிரியத்தில் பெரிஸ்வோர்ட் ஹோப் (Beresford-Hope) என்பவர் சேகரித்து வைத்திருக்கும் பொருள்களுள் முத்தொன்று உளதாம். அது இது வரையில் தெரிந்த முத்துக்களுள் மிகப்பெரியதாம். ஆனால் முன் சொல்லப்பட்ட முத்தைப் போல் உருண்டு பருத்ததன்று; ஒழுங்கற்ற உருவங் கொண்டது. இப்

பெரிய முத்து $4\frac{1}{2}$ அங்குல சுற்றளவுடன் 3 அவுன்ஸ் கனமுள்ளது.

பூர்வீகத்தில் மன்னார் குடாக் கடலும் பெர்ஷியக் குடாக் கடலும் முத்துச் சலாபங்களுக்கு மிகப் பேர் போனவை. இக்காலத்தும் இலங்கைத்தீவின் கரையோரமாகவும் தூத்துக்குடித் துறைமுகத்துக்குச் சமீபத்திலும் அந்தந்த துரைத்தனத்தார் உத்தரவின் பேரில் முத்துக் குளித்தல் நடந்து வருகின்றது. ஆனால் சில வருஷங்களாக நின்று போய் இருக்கிறது. முன் முத்துக்குளித்தல் வழக்கமாயிருந்த காலத்து, மார்ச்சு மாதம் நடுவில் தொடங்கி, சமபத்திக்குத் தக்கவாறு, நாலு, ஐந்து அல்லது ஆறு வாரம் முத்துக்குளிப்பார்கள். நடுஇர்வில் 60, 70 படகுகள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து புறப்பட்டு முத்துச் சலாபங்கள் இருக்கும் இடத்துக்கு சூரியோதய சமயத்தில் போய்ச் சேருவார்கள். முத்துக்குளிப்போர் இரண்டிரண்டு பேர்களாகச் சேர்ந்து வேலை செய்வார்கள். ஒருவன் இடையில் ஒரு கயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டு தண்ணீருள் மூழ்கிக் காலாலும் கையாலும் அடியில் தேடி முத்துச் சிப்பிகளை வாரி, ஒரு கூடையில் போடுவான். மற்றவன் படகிலிருந்து கொண்டே மூழ்குவோனையும் கூடையையும் உயர இழுப்பான். தண்ணீருள் மூழ்குவோன் 50 முதல் 80 வினாடிவரையில் தண்ணீருக்குள் இருப்பான். முத்துக்குளிப்போரில் ஆறு நிமிஷம் வரையிலும் தண்ணீருள் இருக்கும் சக்தியுடையவர்களும் இருக்கிறார்களாம். இங்ஙனம் முத்துச் சிப்பிகளைச்சேர்த்து நடுப்பகலில் கரையில் கொண்டுவந்து அவற்றை நாலு பங்காகப் போட்டு, ஒரு பங்கை முத்துக்குளிப்போருக்கு கொடுத்து, மற்றைய மூன்று பங்கை 1000, இவ்வளவென்று விலைகூறி, ஏலமிடுவார்கள். அவற்றை வர்த்தகர்கள் வாங்கி சிப்பிகளிலிருக்கும் முத்துக்களைச் சேகரித்தெடுத்து, சுத்தி செய்து வியாபாரத்துக்கு கொண்டு போவார்கள். நமது இந்தியாவில் இவ்விரண்டு இடங்கள் தவிர கராச்சி (Karachi) துறை முகத்துக்கப்பால் முத்துச் சலாபங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவ்விடத்தில் முத்துக்குளித்தல் மிகுதியாக நடப்பதில்லை.

கிறிஸ்து பிறக்க பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் காலந் தொட்டே, பெர்ஷியக்குடாக் கடலில் முத்துக் குளித்தல் நடந்து வருகிறது. முக்கியமாக வியாபாரம் நடக்குமிடம் லிங்கா (Lingah) என்னும் துறைமுகப் பட்டணம். அங்கிருந்து எடுக்கப்படும் முத்துக்களில், சற்று மஞ்சள் நிறமுள்ளன பம்பாய்நகரத்துக்கும், வெண்ணிற முள்ளன பாக்டாட் (Bagdad) நகரத்துக்கும், விற்பனைக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. இவற்றைத்தாம் மேல் இந்தியாவில் "பம்பாய்முத்து" என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் இவை "சூது" முத்தல்ல; நல்லமுத்தென்றே சொல்லவேண்டும். இவற்றுள் மிகச் சிறிதாயிருப்பவற்றை அரைத்து வெற்றிலையுடன் சுண்ணாம்பாக அத்தேசத்துத் தனவான்கள் உபயோகிப்பார்கள்.

தற்காலத்தில் விற்பனைக்கு வரும் நல்ல அழகிய முத்துக்கள்முக்கியமாய் போர்னியோ(Borneo) என்று சொல்லப்படும் தீவிற்கு வடகிழக்கிலுள்ள (Sulu-Archipelago) சூலு தீவுகளிலிருந்தும், மத்திய அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த கலிபோர்னியா (Gulf of California) குடாக் கடலிலிருந்தும் ஆஸ்திரேலியாவைச் சுற்றிய கடல்களிலிருந்தும் உண்டாகின்றன.

முத்தென்பது என்ன? நத்தையின் ஓட்டைப் பிரித்துப் பார்த்தால் அதன் உட்புறம் வெகு பளபளப்பாய் இருக்கும். அத்தகைய பளபளப்பை உண்டாக்குவது நத்தையின் இருபுறத்திலும் மூடிக்கொண்டிருக்கும் "மெய்ப்படாம்" (Mantle) என்று சொல்லப்பட்ட அங்கத்தினின்று பொசியும் நமத் எச்சில் போன்ற ஒரு பொருளாம். அது சிறிது சிறிதாய் உண்டாகி, மேல் ஓட்டின் உட்புறத்தில் படிப்படியாய் ஒட்டிக் கொள்ளும். அது காரணமாகத்தான் ஓட்டின் உட்புறம் மெதுவாகவும் பளபளப்பாகவும் இருக்கின்றது. அப்பொருளே மிகத் திரண்டு உருண்ட வடிவம் கொள்ளுமானால் அதை முத்தென்கிறோம். எக்காரணத்தினால் அது உருண்டு முத்தாகிறது? அணுவளவாகிய வேறு சில பிராணி நத்தையின் தசையைத் தின்பதற்காக போர்வை போன்ற அதன் அங்கத்தின்மேல் வந்தணுகி அவ்வங்கத்தை அழற்றும். அப்போது அவ்வங்கத்தினின்று அப்பளபளப்பான பொருள் மிகுதியாய் வடிய ஆரம்பித்து அச்சிறு பிராணியைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுற்றிக் கொள்ளும். பின்பு அதே பொருள் மேன்

மேலும் படியவே திரண்டு உருண்டு அழகிய வடிவம் கொள்கிறது. அங்ஙனம் உருண்ட மணியே முத்தென்பதாம். அது எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சுத்தமாயும் பருமனுயுமாகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அழகிலும் விலையிலும் ஓங்கும். சிற்சில சமயங்களில் மேலோட்டின் உட்புறத்திலேயே, இச்சிறு பிராணியின் உதவியின்றி, இப்பளபளப்பான பொருளே புடைத்து நிற்கும். அதுவும் முத்துத்தான்; ஆனல் அது அவ்வளவு அழகாயும் உருண்டையாயும் இராது.

முன் சொல்லப்பட்ட கடல்களில் சாதாரணமாய் வருஷா வருஷம் முத்துக்குளித்து வந்தாலும் சில வருஷங்களில் பயனில்லாக்காரியமாய் முடியும். சில வருஷங்களில் முத்துச்சிப்பிகள் ஏராளமாய் அகப்படும்; வேறு வருஷங்களில் ஆயிரக்கணக்காகத் திரவியம் செலவிட்டாலும் ஒன்றும் அகப்படுவதில்லை. காரணம் என்னவோ? முத்து நத்தையின்குஞ்சுகள் கடலிலுண்டாகும் பெருஞ்சுழல்களினல் வெவ்வேறிடங்களுக்கு வாரிக்கொண்டுபோகப் படுவதுமல்லாமல் மண்ணினலும் கடற்பூண்டுகளினலும் மூடப்பட்டுப் போகும். இத்தகைய அபாயங்களைத் தடுப்பதற்குச் செய்ய வேண்டிய சாதனங்கள் பல உண்டு. முக்கியமாய், முத்துச்சிப்பிகள் இருக்கும் "பார்" களைச் செவ்வனே பரிசோதித்துச் சிப்பிகள் நெருக்கமாய்ச் சேர்ந்திருக்காமல் தடுத்தும்; குஞ்சுபொரிக்கும் நத்தைகளைச் சரியாய் பாதுகாத்தும்; குஞ்சுகள் உண்டான காலத்தில் அவை ஓரே இடத்தில் கூட்டங் கூடாமலும் ஓரே இடத்தில் தங்கியபோதிலும் அவ்விடம் அவற்றிற்கு தகுந்ததல்லாவிடின் வேறு இடங்களுக்கு மாற்றியும்; இன்னினவும் செய்ய வேண்டிவரும்.

கடலிலுண்டாவது தவிர, ஆறுகளிலும் ஏரிகளிலும் முத்துச்சலாபம் உண்டாகுமென்று முன்னமேயே சொல்லப்பட்டது. ஒருகாலத்தில், ஸ்காட்லண்டு (Scotland) தேசத்திலுள்ள ஆறுகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட முத்துக்கள் மிகவும் சிறப்பித்து நின்றன. அயர்லாண்டு, ஸாக்ஸனி, போஹிமியா, பவேரியா, கானடா (Canada) என்னும் தேசங்களின் ஆறுகளில் இக்காலத்தும் முத்துச்சிப்பிகள் உண்டாகின்றன. அமெரிக்காவின் ஐக்கிய மாகாணங்களிலும், ஜப்பான் தேசத்திலும், ஆறுகளில் முத்துச்சிப்பி வளர்ப்பது ஒரு பெரும் கைத்தொழிலாக மேற்கொண்டு அத்தேசத்தார் நடத்தி வருகிறார்கள். ஆனல் சீன தேசத்தில்தான் சுமார் 4,000, 5,000, வருஷங்களாக முத்துச்சிப்பி வளர்த்தல் முக்கியமான ஒரு கைத்தொழிலாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. அங்குள்ள பெரிய நதிகளில் நத்தைகளை இட்டு, வளர்த்து, அவை இயற்கையாலன்றி செயற்கையாலும் முத்துக்கள் உண்டாகும்படி செய்கிறார்கள். முன் விவரித்தபடி ஒரு சிறு பிராணி நத்தையின் போர்வை அங்கத்தை அழற்றுவதற்குப் பதிலாக, இச்சீன தேசத்தார் சிறு சிறு கற்களையும் வேறு வஸ்துக்களையும் நத்தையின் ஓட்டிற்கும் போர்வை அங்கத்திற்கும் இடையில் நுழைத்துவிடுவார்கள். அவற்றைச்சுற்றி பளபளப்பான பொருள் பொசிந்து ஒட்டிக்கொள்ளும். சில காலங்கழித்து நத்தைகளை எடுத்து இவர்கள் திறமையால் உண்டாகியிருக்கும் முத்துக்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு இறந்த நத்தைகளை உணவுக்கு உபயோகிப்பார்கள். இங்ஙனம் செயற்கையால் முத்துச் செய்வதை முதல் முதல் கண்டு பிடித்தவன் யீ-ஜின்-யாங் என்பவன்; ஹுசிச்சு என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவன்; ஏறக்குறைய அறுநூறு வருஷங்களுக்கு முன் இருந்தவன். இவ்விதம் முத்துச் செய்தல் சீன தேசத்தில் பல இடங்களில் நடந்து வந்தபோதிலும் முக்கியமாய் டேட்-ஸ்ங் என்னும் ஊருக்கருகாமையில் இக்கைத்தொழில் மிகுதியாய் தழைத்தோங்கி நிற்கிறது. அவ்விடத்தில் 5,000 6,000 ஜனங்கள் இதையே தொழிலாகக் கொண்டு காலங்கழித்து வருகிறார்கள். இத்தகைய முத்துக்கு "சைன" முத்தென்றும் "சிப்பி" முத்தென்றும் நம்மவர்கள் பெயர்வழங்கிவருகிறார்கள். இம்முத்துக்களுள் மிகவும் வியக்கத்தக்கது பௌத்தருடைய உருவங்கொண்டது. சிப்பிக்குள் கற்களையும் மற்ற பொருள்களையும் நுழைப்பதற்குப் பதிலாக, சிறு தகரத் துண்டுகளில் பௌத்தருடைய உருவத்தை அச்சடித்து அத்துண்டுகளை நத்தையின் போர்வை அங்கத்துக்குள் நுழைத்துவிடுவார்கள். கல்லைச்சுற்றி முத்துத் திரண்டு உருவெடுப்பதுபோல் இத்தகரத் துண்டுகளைச் சுற்றியும் பளபளப்பான பொருள் படிந்து

உடனே விண்ணவர் வானத்தினின்று பூமாரி பொழிந்தார்கள். "எழுந்திரு குழந்தாய்" என்றொரு அசரீரிவாக்கு முண்டானது. சக்ரவர்த்தி யெழுந்து பார்த்தார். சிங்கத்தைக் காணவில்லை. தன் தாயைப்போலருகில் நின்ற பசுவின் மடியினின்று பால் பெருகிற்று. ஆச்சர்யமடைந்த திலீபரைப்பார்த்து நந்தினி "உன்னையறிய வெண்ணி, நான் செய்த மாயை யிது. வஸிஷ்டரது மகிமை யிருக்குமளவு யமனு முன்னைத் தொடமுடியாதென்றால் மிருகங்களைப்பற்றிக் கேட்பானேன்! என்னிடத்திலிருந்த உன்னன்பையும், உன்னாசிரியரிடத்திலுள்ள உன்பக்தியையுங்கண்டு களிப்புற்றேன். வேண்டிய வரனைத் தந்திடுவேன்" என்றுரைத்தது. இவ்வாறு ஆக்ஞை செய்யப்பட்டு அரசன் கைகூப்பி வணங்கி "தாயே, என்வம்சம் விருத்தியடையும் பொருட்டு ஸுதக்ஷிணையிடத்தில் எனக்கொரு புத்திரனுண்டாக வேண்டு" மென்று கேட்க, நந்தினி "அவ்வாறே வரனளித்தேன். இலைகளாலொரு தொன்னை செய்து என் பாலை எடுத்துக் குடி" யென்று சொல்லிற்று. அதற்கவர் "அம்மா, உன் கன்றூட்டி ஹோமத்திற்குப் பால் வைத்தபிறகு, ரிஷியின் உத்தரவு பெற்று "விளைச்சலில் ஆறுவது பாகம்போல்" மீதியை நான் குடிக்கின்றேன்" என்று மறு உத்தரம் சொன்னார்.

மெத்த ஸந்தோஷமடைந்து நந்தினி இமயமலை குகையிலிருந்து வீடு திரும்ப திலீபசக்ரவர்த்தியும் பின்னோடு திரும்பினார். சந்திரபிம்பம்போல் பிரகாசமடைந்த அரசன் முகத்தில் ஸந்தோஷச் சின்னங்கள் வெளிப்பட, வஸிஷ்டரும் ஸுதக்ஷிணையும், நந்தினி திருப்தியடைந்து விட்டதாகச் சக்ரவர்த்தி சொல்வதற்கு முன்னமேயே யறிந்து கொண்டார்கள். கன்றூட்டிய பிறகு ஹோமத்துக்குப் பால் வைத்துவிட்டு, திலீபர் ரிஷியினுத்தரவு கேட்டு, வெண்ணிரமாயும் கீர்த்தியே உருவெடுத்து வந்தது போலுமுள்ள பாலை மிக்க அவாவுடன் குடித்தார். விரதமும் முடிவு பெற்றது.

மறுநாளுதயத்தில் வஸிஷ்டர், திலீபரையும் ஸுதக்ஷிணையையும் மங்களங்கள் புகழ்ந்து, ஆசீர்வதித்து, அவர்களுடைய பிரதான நகரத்துக்குப்போக அனுமதி கொடுக்க, இருவரும் அக்னி, வஸிஷ்டர், அருந்ததி இவர்களையும், கன்றுடனிருந்த நந்தினியையும் பிரதட்சணம் செய்து, சுபகார்யங்கள் செய்ததால் மிகுந்த தேஜஸடைந்தவர்களாக ஆச்ரமத்தை விட்டு இரதத்திலேறினார்கள். ரமணீய சத்தத்தோடு இரதம்வர, பிரஜைகள் கிருஷ்ணபட்சங் கழித்து வரும் பூர்ணசந்திரனைப் போலிருந்த, வும், ஸந்தானம் பெறுவதற்குரிய கர்ரியங்கள் செய்தமையால் இளைத்துமிருந்த வேந்தனைக் கண்கொட்டாது பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள்: ஜனங்கள் கோஷஞ் செய்ய, தோரணங்கள்கட்டிக் கொடிபறக்குந் தனது புரியையடைந்து இராஜ்யபாரத்தை விதிப்படி திலீபர் ஏற்றுக்கொண்டார். இக்ஷ்வாகு வம்ச விருத்தியின் பொருட்டு ஸுதக்ஷிணையும் கர்ப்பந்தரித்தாள்.

T. S. ராஜகோபாலன்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா

தேச சரித்திரம்

(தொடர்ச்சி)

அத்தியாயம் 3

பாண்டியசிங்கள சம்பந்தம்.

இத்தருணத்தில், பாண்டியநாட்டில், ராஜ்யத்தைப் பெறும் விஷயத்தில் பராக்கிரம பாண்டியனுக்கும், குலசேகர பாண்டியனுக்கும் விவாதம் ஏற்பட்டது. இரண்டாம் ராஜாதிராஜச் சோழன் குலசேகரனுடைய கட்சியை எடுத்துக் கொண்டான். பராக்கிரம பாண்டியனுக்குத் துணையாகச் சிங்களத்தரசன் பராக்கிரம பாகு வந்தான். சிங்களத்தரசனுடைய தண்ட நாயகனான இலம்காபுரி, குலசேகர பாண்டியனால் பராக்கிரம பாண்டியன் கொலையுண்டதைக் கேட்டு மனங்கொதித்து, குலசேகரனைக் கண்ட கண்ட விடங்களிலெல்லாம் தோற்றோடச் செய்து, பாண்டிய நாட்டில் பெரும் பாகத்தைப் பிடித்தும் அழித்தும் சூறையாடி, குலசேகரனுக்குத் துணையாகவந்த சோழன் மீதும் திரும்பி பட்டுக்கோட்டை வரையில் வந்து சில கிராமங்களைத் தீயிட்டுச்சென்றான். போகுமுன்னர், கொலையுண்ட பராக்கிரம பாண்டியன் மகன் வீரபாண்டியனை மதுரையில் முடிசூட்டிச் சென்றான்.

குலோத்துங்கன் iii 1178—1215

அடுத்துச் சோழச் சிங்காதனமேறிய மூன்றும் குலோத்துங்கன் (1178-1215) மேற்கூறிய சிங்களரின் அதிக்கிரமத்துக்குப் பழிவாங்க வெண்ணி, மதுரையில் விக்கிரம பாண்டியனுக்கும் வீர பாண்டியனுக்கும் நேர்ந்த சண்டை வியாஜத்தைக் கொண்டு, விக்கிரம பாண்டியனுக்குத் துணையாகச்சென்று வீரபாண்டியனையும் அவனுக்குத் துணைவந்த சிங்களரையும் வென்று ராஜ்யத்தை விக்கிரம பாண்டியனுக்குக் கொடுத்தான். இச்சண்டையில் குலோத்துங்கன் சிங்களருடைய மூக்கையறுத்து, அவர்களைக் கடலிலோடச் செய்தான். இவ்வெற்றி வெகு சிலாக்கியமானதாக விருந்தபோதிலும், அதனால் சோழ வம்சக்ஷீணம் தடைபடவில்லை. குலோத்துங்கன் காலத்தில் 1202-ல் ஒரு க்ஷாமம் வந்ததென்றும் அப்பொழுது காசுக்கு உழக்கு அரிசி விற்றதென்றும் திருவண்ணாமலைச் சாதனம் ஒன்று தெரிவிக்கின்றது

சோழராஜ்ய நிர்மூலம்.

மூன்றும் ராஜராஜன் (1216-1244) காலத்தில்தான் சோழ ராஜ்யம் நிர்மூலமாகத் தொடங்கிற்று. பாண்டிய வரசனான முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (1216-1235) சோழநாட்டை ஜயித்து, உறையூரையும் தஞ்சாவூரையும் தீயிட்டு, அந்நாட்டைச் சோழவரசனுக்கு இனமாகக் கொடுத்துச் சென்றதாகக் கூறிக்கொள்கிறான். அவனியாளப் பிறந்தான் கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்னும் பல்லவவரசன் 1230-ல் இச் சோழவரசனைச் சிறைபிடித்துச் சென்றான். போசள நாரசிம்ம தேவன் II என்ற ஹொய்சள பெல்லாளவரசன் தலையெடுத்து, இச்சோழனைச் சிறைமீட்டு அவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பல்லவரிடமிருந்து வாங்கிக்கொடுத்து, "சோள ராஜ்யஸ்தாபனாசாரியன்" என்ற பேரும்பெற்றான். வீர நாரசிம்ம தேவன், ராஜராஜனுக்குப் பெண்கொடுத்த மாமனாதலால் இவ்விதம் உதவிக்குவந்தான். போசளர், அப்பால், ஸ்ரீரங்கத்துக்குச் சமீபத்தில் வீரசோமேசுவரனால் கட்டப்பட்ட கண்ணனூரில் தங்கினார்கள்.

பாண்டியாதீனம்.

விஜயாலயச்சோழன் வம்சத்தில் கடைசியாக அதிகாரத்தைச் செலுத்திய வல்லரசன் மூன்றும் ராஜேந்திர சோழனானவன் (1246-1268). இவன் ஹொய்சளரை யெதிர்த்துத் தன் மாமனாகிய வீரசோமீசுவரனைக் கீழ்ப்படுத்தியதாகப் பெருமை பேசிக்கொள்கிறான். என்றாலும் 1251-ல் பட்டத்துக்கு வந்த முதலாம் ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (1251-1261) சோழன் முதலிய பலவரசர்களை ஜயித்ததாகச்சொல்லிக் கொள்வதாலும், ஸ்ரீரங்கம் கோயிலுக்குப் பொன் முகடு வேய்ந்து தானமியற்றியதாலும் அவனுடைய சிலாசாதனங்கள் சோணாட்டில் பலவிடங்களில் காணப்படுகிறபடியாலும், சோழநாட்டை அவன் ஜெயித்திருக்கலாம். மேலும் முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியன், இரண்டாம் ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் இரண்டாம் மாறவர்மன் குலசேகரன், முதலியோருடைய சிலாசாதனங்கள் சோழநாட்டில் காணப்படுவதால் கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டுவரையில் சோணாட்டில் பாண்டியராதீனம் தலையெடுத்திருந்ததுபோலும்.

கடைசிச்சோழர்கள்.

மேற்கூறிய ராஜேந்திரனுக்குப் பின் வீர சோழன் என்பவனும் அவனுக்குப்பிறகு வீரசம்பன் என்பவனும் சிற்றரசர்களாக ஆண்டுவந்தனரென்று தோன்றுகிறது. என்றாலும் ஒரு பெரும் மாறுதல் சமீபத்தில் உண்டாயிற்று.

மாலிக்காபூர் படையெழுச்சி 1310.

கி. பி. 1310-ல் டில்லிச்சக்கரவர்த்தியின் தளகர்த்தனான மாலிக்காபூர் என்னும் துலுக்கன் தென்னிந்தியாவில் முதன் முதல் படையெடுத்துவந்தான். இதனால் ஹொய்சளராஜ்யம் தலைகவிழ்ந்தது. விஜயநகராஜ்யம் தலையெடுக்க ஏதுவாயிற்று. மாலிக்காபூர் இராமேசுவரம் வரையிலும் சென்று ஜெயசாலியாய்த் திரும்பினான். அவன் சென்ற பின் அரை நூற்றாண்டளவும் மதுரையிலும் திருச்சிராப்பள்ளியிலும் துருக்க வரசர்கள் ஆண்டனர் (1327-1365). பாண்டியர்களும் சோழர்களும் சந்ததிபற்றவர்களாகி நாளடைவிலே நசித்துப்போய்விட்டனர்.

சுமார் இருபது நூற்றாண்டுகள் அளவு நிலைபெற்று விளங்கிய சோழராஜ்ய நாகரீகத்தைப்பற்றி இரண்டொருவார்த்தை இங்கு கூறுவது மிகையாகாது:—

சோழரின் நாகரீகம் முதலியன.

பழைய சோழவரசர்காலத்திய நாகரீகம் பண்டைத் தமிழ்நூல்களால் வெளியாகிறது. வீரம் தியாகம், முதலிய குணங்களில் அவர்கள் சிறந்து விளங்கினர். பாசனவாய்க்கால் வெட்டியும், அழகிய அரண்மனைகள் கட்டியும் அந்நியநாடுகளுடன் கடல் மூலமாயும்கரைவழியாயும் வியாபாரம்செய்தும் நாகரீகத்தை மகோன்னதஸ்திதிக்குக்கொண்டு வந்திருந்தனர். காவிரிக்கு இருமருங்கும் கரைபோட்டவன் கரிகாலன். பெருமித வாழ்க்கையும் செல்வமும் மிகுந்திருந்த தென்பது பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு முதலிய தமிழ் நூல்களைப் படிப்போர்க்கு நன்கு விளங்கும்.

விஜயாலயச் சோழன் ஸ்தாபித்த வம்சமும் நாகரீகத்தில் மேம்பட்டதுதான். ஒவ்வொரு அரசனும் கூறிக் கொள்ளும் பிருதுகளினாலும் மெய்க்கீர்த்திகளினாலும் அவர்களுடைய வீரம் வெளியாகும். அவர்களுடைய நாகரீகம் சிறந்த தென்பதற்குச் சான்றுகள் பலவுள்ளன. முதலாம் ராஜராஜன் (985-1013) காலத்துக்கு முந்தியே நிலமுழுவதும் அளக்கப்பட்டிருந்தது. குலோத்துங்கன் I (1070-1118)காலத்தும் இன்னொருதரம் அளக்கபபட்டது. ஒரு சாஸனத்தில் $\frac{1}{52,428,800,000.}$ வேலி நிலம் இறையிலியாக நீக்கப்பட்டிருந்த தென்று தெரிவதால் நிலம் எவ்வளவு நுட்பமாக அளக்கப் பட்டிருந்த தென்பதுவிளங்கும். வியாபாரத்துக்கு இடைஞ்சலாக விருந்த வரிகளைக் குலோத்துங்கன் தீர்த்துப் புகழ் பூண்டானென்று மேலே கூறினோம். பழைய சோழர்கள் பாசன விஷயத்தில் காட்டிய கவனத்தை, பிந்திய சோழர்களும் கைப்பற்றினர். தஞ்சை ஜில்லாவின் வளமைக்கு மூலாதாரமான பெரிய அணைக்கட்டு அவர்களால்தான்கட்டப்பட்டது. அதன்மீதுதான் இப்போதைய சீர் திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதினின்றும் புறப்படும் வாய்க்கால்களின் பேர்கள் அக்காலத்திய சிலாசாதனங்களில் காணப்படுகின்றன. திருச்சிராப்பள்ளிக்கு ஜலவசதியைக் கொடுக்கும் உய்யக்கொண்டான் கால்வாயின் தலை மதகு 1205-06-ல் மூன்றாம் குலோத்துங்கனுடைய சாதன மொன்றில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. முசிரிக்குச் சமீபத்தில் உள்ள பெரியவாய்க்கால் மதகு 1219ல் கட்டப்பட்டது. அக்காலத்தில் கட்டப்பட்ட பெரிய பெரிய கோயில்கள் சிற்பிகளின் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டக்கூடிய ஞாபகச் சின்னங்களாக இருக்கின்றன. கிராமங்களில் சமுதாயங்களால் அதிகாரம் நடை பெற்றது. மேற்பார்வை பார்ப்போர் இருந்தபோதிலும் சில்லறை விஷயங்களில் இச்சமுதாயத்துக்குச் சர்வாதிகாரமும் இருந்தது. வருஷச்சபை யென்றும், குளத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும், தோட்டங்களை கவனிப்பதற்கும் ஞாயத்தீர்மானத்திற்கும் தனித்தனி சபையாக நான்கு சபைகள் இருந்தன.

ராஜ்யத்தில் முதற்பதவி அரசனுக்காயினும் அவன் "உடன் கூட்டத்து அதிகாரிகள்" என்னும் மந்திராலோசனைச் சபையாரின் அனுமதி கேட்டே கார்யங்களைச் செய்வது பதிவு. மண்டலம், கோட்டம், கூறு, நாடு, வளநாடு, நகரம், கிராமம் எனப் பற்பல பகுதிகளாக ராஜ்யம் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. மண்டலங்களை யாள்பவர் அரசவம்சத்தைச் சேர்ந்தவராகவிருப்பார்.

ஒவ்வோர் ஊரிலும் விளைந்த நெல்லில் ஒரு பகுதி அரசனுக்குவரியாக இறுக்கப்பட்டது. தலைவரி யொன்றிருந்தது. அது குலோத்துங்கனால் தள்ளப்பட்டது. "பாடிகாவல்" என்ற ஊர் காவலுக்கு வாங்கிய வரி யொன்றுண்டு. பற்பல தொழில்களுக்கும் வரிகள் ஏற்பட்டிருந்தன.

நாணயங்கள் பொன், வெள்ளி, செம்பு இம் மூன்று உலோகத்திலும் செய்து வழங்கப்பட்டன. நல்ல பாதைகளையும், அவற்றின் இருமருங்கும் நிழற்றரும் மரங்களையும் உண்டாக்கினர். ஆங்காங்கு தர்மசத்திரங்களும் மடங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. சோழர்களுக்கு யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை ஆகியமூன்றேயிருந்தன. கப்பற்படையுமுண்டு. கல்வியபிவிருத்தி விஷயத்தில் சோழர்கள் மிகுந்த அனுதாபம் காட்டினர். நம்பியாண்டார் நம்பி திருமுறைகள் தொகுத்தார். சேக்கிழார் பெரியபுராணம் பாடினார். வீரசோழியம், பரணி, நன்னூல் திருவிசைப்பா, சிவஞான போதம் முதலிய பல்வகைப்பட்ட கிரந்தங்கள் சோழர்கள் காலத்துத்தான் உண்டாயின.

விஜயநகர ஆதீனம்.

சோழவம்சம் சீர்குலைந்து கொண்டிருக்கும் தருணத்தில், ஹொய்சள வம்சத்தின் சிற்றரசன் ஒருவன் துங்கபத்திரைக் கரையில் விஜயநகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஒரு ராஜ்யஸ்தாபனம் செய்தான். இது பிரபல ஹிந்து ராஜ்யமாகி, முகம்மதியர்களுடைய அதிகாரம் அதிகமாய்ப் பரவாதபடி சுமார் இரண்டு நூற்றாண்டுக்கு மேலாகத் தடைசெய்தது. என்றாலும் தென்னாட்டில் விஜயநகரத் தரசர்களுடைய அதிகாரம் எவ்வளவு தூரம் வரையில் பரவியிருந்த தென்பது நிச்சயிக்கக் கூடவில்லை.

மாலிக்காபூர் படையெடுத்துப் போனபிறகு மதுரையும் திருச்சினப்பள்ளியும் முகம்மதியர் வசம் ஐம்பது வருஷம் இருந்தன வென்று மேலேகூறினோம். தஞ்சாவூர்ச் சீமையும் அவர்களுடைய ஆதீனத்தில் இருந்திருக்கலாம். 1365-ல் தான் விஜயநகரத்தார் இந்தப் பிரதேசத்தைத் துருக்கர்களிடமிருந்து திரும்பப் பெற்றனர். பதினான்காம் நூற்றாண்டினிடையில் சம்பணவுடையார் என்பவனும் விருபாக்ஷன் என்பவனும் மதுரையிலும் தென்னாற்காட்டிலும் தங்கள் அதிகாரத்தை ஸ்தாபித்தனர். தஞ்சாவூரும் இவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்திருக்கலாம். இவ்வாறு ஏற்பட்ட விஜயநகரத்தரசரின் ஆதிபத்யம் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகள் வரையில் தஞ்சைப் பிரதேசத்தில் நிலைபெற்றிருந்தது. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் விஜயநகரத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட சாளுவர்களும், அவர்களுக்குப் பிந்திய துளுவர்களும், அப்பால்வந்த நாயக்கர்களும் தென்னாட்டில் தங்களுக்கு ஆதிபத்யம் இருப்பதை ஒருவாறு பாராட்டியே வந்தனர். என்றாலும் பழைய சோழவம்சத்தவர்களும் உறையூர் அரசர்கள் என்ற பட்டப்பெயருடன் ஒரு பக்கத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அச்சுதராயர் படையெழுச்சி. 1532.

1532—ம் வருஷவாக்கில் விஜயநகரத்தரசனான அச்சுததேவன் தென்னிந்தியாவில் படையெடுத்து, தாமிரவருணியில் ஒரு ஜெயஸ்தம்பம் நாட்டி பாண்டியன் மகளை மணந்து, திருவாங்கூர் அரசனிடம் கப்பம்பெற்றுப் போயினன். இவ்வாறு படையெடுத்ததன் காரணம், பாண்டியனுக்கு திருவாங்கூரரசனாலும் விஜயநகரப் போர்வீரராலும் இடையூறு உண்டாகாமலிருப்பதற்கே. இது எப்படியிருந்த போதிலும், 1534-ம் வருஷத்தில் தஞ்சை ராஜ்யம் விஜய நகரத்தாரின் ஆதீனத்திலிருந்த தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. 1537-ல் இருந்த போர்த்துகல் சரித்திரவாசிரியரான நூனிஸ் என்பவர், தஞ்சாவூர், நாகபட்டணம் முதலிய பிரதேசங்கள் விஜயநகரத்துக்குக் கப்பம் கட்டும் நாடுகள் என்று எழுதியிருக்கிறார். அவை அப்பால் அச்சுததேவனின் பிரதான மந்திரியான சாளுவ நாயக்கருடைய பிரதேசங்களில் அடங்கினவையாயின.

நாயக்கவம்ச வரலாறு. 1549

தஞ்சாவூர், மதுரை, செஞ்சி இவ்விடங்களில் தலையெடுத்த நாயக்க வம்சங்களின் ஆதிவரலாறும் காலவரையறையும் தெரியவில்லை. இவர்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னால் "விட்டலன்" என்ற விஜயநகர ராஜகுமாரன் ஒருவனுடைய பெயர் காணப்படுகின்றது. அவன் ராமராஜனுடைய மகன் என்று மட்டும் தெரிகின்றது. முதலாம் ராமராஜனோ, அல்லது 1565-ல் தலைக்கோட்டைச் சண்டையில் இறந்த இரண்டாம் ராமராஜனோ, இவர்களில் எந்த ராமராஜன் என்பது விளங்கவில்லை.

சேவப்பநாயக்கர் 1549-1572

தஞ்சாவூரில் நாயக்க வம்சத்தை ஸ்தாபித்தவர் சேவப்ப நாயக்கர் என்பவராம். (1549-1572) தமது தோள் வன்மையினாலேயே, இவர் தஞ்சாவூரை யடைந்தன ரென்பர் ஒரு சாரார்; மற்றொருசாரார், இவர் அச்சுதராயருடைய பட்டமகிஷியின் தங்கையைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டாரென்றும், ராயரால் தஞ்சாவூர் அந்நங்கைக்குச் சீதனமாகக் கொடுக்கப் பட்டதென்றும் கூறுவர். இதில் உண்மை யிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. தஞ்சை ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குச் சமீபத்தில் உள்ள மசூதியொன்றில் 1549-ம் வருஷத்திய சிலா சாதனத்தில் இந்த சேவப்ப நாயக்கர்பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. திருவண்ணாமலையில் ஒரு தெப்பக்குளமும் ஒருகோபுரமும் இவருடைய திருப்பணிகள். தஞ்சைக் கோட்டைக் குள்ளிருக்கும் சிவகங்கைக் குளத்துக்குத் தண்ணீர் வருகிற சேவப்பனேரித் தடாகமும் இவரால் வெட்டப்பட்டது. 1560-ல் இவர் மதுரையிலாண்ட விசுவநாதநாயக்கருக்கு

திருச்சிராப்பள்ளியைக் கொடுத்து விட்டு, அதற்குப் பதிலாக வல்லம் கோட்டையைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

இவருக்குப்பின் இவர் குமாரர் அச்சுதப்ப நாயக்கர் (1572-1614) தஞ்சாவூரதிபதியானர்.

அச்சுதப்ப நாயக்கர். 1572-1614

இவருடைய மந்திரி கோவிந்த தீக்ஷிதர் என்னும் பிரக்யாதிபெற்றவர். அச்சுதப்ப நாயக்கர் ஒரு கலைவிநோதர். உரத்தநாட்டுக்கு அருகிலுள்ள மூர்த்திமாம்பாபுரம் என்னும் கிராமம் இவ்வரசருடைய பட்டமகிஷியின் பெயரால் ஏற்பட்டது. பழைய சோழவம்சத்தாரில் கடைசியாக வாழ்ந்தவன் ஒருவன் இவர் காலத்தில் சிற்சில தொந்திரவுகள் செய்துவந்தான்.

ரெகுநாத நாயக்கர், 1614 முதல்

1614-ல் அச்சுதப்ப நாயக்கர் தமது குமாரர் ரெகுநாத நாயக்கருக்கு முடிசூட்டி விட்டு, தம்முடைய அந்திநாளை ஸ்ரீரங்கத்தில் கழித்தனர். ரெகுநாதரும் பிதாவைப்போலவே தர்ம பரிபாலனங்களையும் சாஸ்திரக்ஞர்களையும் ஆதரவுடன் போற்றிவந்தனர். அவரே ஒரு கிரந்தகர்த்தா. பல வைஷ்ணவாலயங்களையும் சத்திரங்களையும் நிர்மாணம் செய்தார். பாண்டிய வரசன் இவர் காலத்தில் தஞ்சாவூரில் படையெடுத்து வந்து காவிரியின் அணையை உடைத்துவிட்டுச் சென்றான். நடந்த சண்டையில் வெற்றி யாருடையதென்பது தெரியவில்லை. என்றாலும் பாண்டியராதீனம் தஞ்சாவூர்ஜில்லாவின் தென்பாகத்திலிருந்ததற்கு அவர் பேரால் ஏற்பட்ட துறைமுகமாகிய அதிவீரராமன் பட்டணமே சான்றாகும். அதிவீரராம பாண்டியர் காலம் 1565-1610 ரெகுநாதர் பாண்டியன் மகளை மணந்து கொண்டதும் அவர்களுக் குள்ளிருந்த மனஸ்தாபம் நீங்கிவிட்டது.

நாயக்கர்கள்சுயேச்சாதிகாரம்.

இக்காலத்தில்தான் தஞ்சாவூரில் விஜய நகரத்தார்களின் ஆதிபத்யம் குறைந் தொழிந்தது. தலைக்கோட்டை (1565) யுத்தத்தில் விஜயநகர ராஜ்யம் தலைகவிழ்ந்ததும், அவ்வம்சத்தரசர் பெனுகொண்டையிலும் அப்பால் சந்திரகிரியிலும் வேலூரிலும் ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு சக்தியில் குறைவடைந்தவராயினர். முதன் முதலில் மதுரையிலாண்ட திருமலை நாயகர் (1623-1659) சுயேச்சையை அடைந்தனர். அப்பால் தஞ்சையரசரும் செஞ்சி நாயகரும் அவ்விதம் செய்தனர். ஆனால் 1640-ல் விஜய நகரத்தரசன் ரெங்கராஜன் செஞ்சியின் மீது படையெடுத்து வந்ததும் தஞ்சாவூர் நாயகர் பயந்து கீழ்ப்படிந்து விட்டனர். மதுரைத் திருமலை நாயகரோ, கோலகொண்டை சுல்தானுக்குச் சங்கதி சொல்லியனுப்பி அவனைச் செஞ்சி நாயகருக்குத் துணை வரும்படி வேண்டினர். துருக்கசேனை வந்ததும், ரெங்கராஜன் ஓடிப்போய் மைசூர் அரசனிடம் சரணம் புகுந்தனன். இதனுடன் விஜயநகரத்தார் ஆதீனம் நின்றொழிந்தது.

துருக்கருக்குக் கீழ்ப்பட்டது

துருக்கர்களைத் துணைக்கு அழைத்ததன் பயனைப் பின்னர் தெரிந்து கொண்டு நாயக்கர்கள் வெகுவாக வருந்தினர். 1644-ல் கோலகொண்டைச் சுல்தான் சுதாவிலேயே செஞ்சியின் மீது படையெடுத்தான். திருமலை நாயகர், இப்போது பிஜப்பூர் சுல்தானை துணை வேண்டினர். அவன் அனுப்பிய பட்டாளம், கோலகொண்டை சைனியத்தோடு சேர்ந்துகொண்டு செஞ்சியை முற்றுகைபோட்டது. என்றாலும் கோலகொண்டைச் சுல்தான் அவசர காரியமாக உடனே வடக்கே போய்விட்டான். போனவுடன் பிஜப்பூர் சுல்தான் செஞ்சியைப் பிடித்துக்கொண்டு மதுரை தஞ்சையின் மீதும் வந்து இவ்விரண்டிடத்திலிருந்தும் கப்பம் வாங்கினன். இவ்விதமாக முன்னூறு வருஷங்களுக்கப்பால் இன்னொரு முறை தஞ்சை ராஜ்யம் துருக்கர்களுக்குத் தலை குனியவேண்டியதாயிற்று.

நாயக்க வம்ச முடிவு 1673

ரெகுநாத நாய்க்கருக்குப் பின்னால் அவருடைய குமாரர் விஜயராகவ நாயக்கர் தஞ்சையரசரானர். அவர்தாம் இவ்வம்சத்துக்குக் கடைசியரசர். முகம்மதியர்களுக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிய மதுரையான் முத்து அளகாத்ரி நாயக்கரைத் தண்டிக்கும் போது துருக்கர்கள் இவரையும்கூடச் சேர்த்தனர். விஜயராகவர், தாம் நிரபராதியென்று சொன்னபோதிலும் துருக்கர்கள் அதைக்கேட்காமல், தஞ்சாவூரையும் வல்லத்தையும் இவரிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொண்டு இவரைக் காட்-

டுக்கு ஒட்டிவிட்டனர். பின்னர், மதுரைச் சொக்கநாத நாயக்கருடன் இவரும் சேர்ந்துகலகம் செய்ததாகமுகம்மதியர் மறுபடியும் குற்றம் சாட்டினர். ஆனால் இப்போது விஜயராகவர் முகம்மதியர் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டனர். இதன் முடிவு என்னவெனில், இவர் பின்னால் சொக்கநாதருக்குக் கீழ்ப்படிந்ததுமன்றி, அவருக்கு இருமுறை நஷ்ட ஈடும் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

மதுரை நாயக்கருடன் இவ்விதம் நேர்ந்த மனஸ்தாபம்தான் தஞ்சைவம்சம் அற்றுப் போனதற்குக் காரணமாக விருந்தது. தஞ்சையரசர் தமது மகளை மதுரை யரசருக்குக் கொடுக்க மனமில்லாதிருந்ததை விபாஜமாக வைத்துக்கொண்டு, மதுரையர் தஞ்சையின் மீது படை யெடுத்துவந்து போர்புரிந்து வென்றனர். விஜயராகவ நாயக்கர் போரில் கொலையுண்டிறந்தனர். (1673)

ஜெயமடைந்த மதுரை நாயக்கர், தஞ்சாவூரில் தமது பிரதிநிதியாக அளகிரி நாயக்கர் என்னும் தளகர்த்தனை வைத்துச் சென்றார். அளகிரி, உடனே சுயேச்சாதிகாரம் வகிக்க ஆசைப்பட்டான். உள் நாட்டுக்கலகங்கள் காரணமாக மதுரை நாய்க்கர் உடனே வந்து அளகிரியை அடக்குவதற் கில்லாம லிருந்தார். இதனிடையில், தஞ்சைக் கோட்டை பிடிபடுவதற்கு முன் அதினின்றும் தப்பியோடிய விஜயராகவ நாயக்கருடைய மகன் செங்கமல தாஸ் என்பவன் செஞ்சியில் ஆண்டுவந்த பிஜப்பூர் சுல்தானிடம்போய் தன் குறைகளைச் சொல்லி, தனக்கு ராஜ்யம் கிடைப்பதற்கு உதவி செய்யவேண்டு மென்று வேண்டிக் கொண்டான். சுல்தான் அவ்விதம் செய்வதாக வாக்களித்து தன்னிடம் வேலையிலமர்ந்திருந்த வெங்காஜியை* யனுப்பி, அளகிரியை வெருட்டிவிட்டு, செங்கமல தாஸனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டான். வெங்காஜி தண்டெடுத்துவந்து, அய்யம்பேட்டையில் அளகிரியோடு போர்புரிந்து வென்று, செங்கமலதாஸனைத் தஞ்சைச் சிங்காதனத்திலேற்றினான். திவான் ஸ்தானத்துக்கு அபேக்ஷகராகவிருந்து பெருதுபோன ஒருவன் வெங்காஜியோடு சூழ்ச்சிசெய்து, செங்கமல தாஸனைப் பட்டத்தினின்றும் தள்ளிவிட்டு வெங்காஜியையே அரசனாகும்படி செய்தனன். (1674) இதுதான் தஞ்சாவூரில் மகாராஷ்டிர வம்சம் தோன்றிய வரலாறும்.

* இவன் ஷாஜியென்ற மகாராஷ்டிர தளகர்த்தருடைய மகன். பிரக்யாதி பெற்ற சிவாஜியின் சகோதரன்.

கமலரேகை

KAMALAREKA

ஆறாம் அதிகாரம்

இன்னும் சிற்சில உண்மைகள்

கமலரேகையுடன் சைதாப்பேட்டைக்குச் சென்ற கமலநாதன் அவளை அங்கே இரயிலில் ஏற்றிவிட்டு மீண்டும் உடனே சென்னைக்குத் திரும்பினான். அவன் தன்னுடைய பெயர் 'சத்தியசந்தன்' என்று கமலரேகையிடம் சொல்லியிருந்தானாதலாலும், இப்பெயர் அவனுடைய புனை பெயர் என்பதை அவள் அறியாளாதலாலும், 'கமலநாதன்; அரக்குமாளிகை; காஞ்சிபுரம்' என்ற விலாசத்திற்குத் தனக்குக் கடிதம் எழுதவேண்டு மென்று அவன் அவளிடம் சொன்னபோது, அவள் சிறிது சந்தேகித்தாளாயினும், கமலநாதன் என்னும் பெயர் தனக்குள்ள புனைபெயர் என்றும், இப்பெயராலேயே காஞ்சிபுரத்தில் அனைவரும் தன்னை அழைப்பது வழக்கம் என்றும் சொல்லி அவன் அவளுடைய சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்துவிட்டான். சென்னைக்குத் திரும்பிய கமலநாதன், காலை ஆகாரம் செய்து கொள்வதற்காக ஒரு காப்பி ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்தான்.

'நாகரிகம்' என்னும் மடந்தையின் அற்புதச் செயல்கள் பற்பல தேசங்களில் பலப்பல விதமாய் புகழ்கின்றன. அமெரிக்கரின் ஆன்மதத்துவ ஆராய்ச்சியிலும், ஆங்கிலேயரின் பொருளீட்டுந் துறையிலும் பிரஞ்சுக்காரரின் இகலோக சுகங்களிலும், இத்தாலியரின் சங்கீதத்திலும், ஜர்மனியின் சாத்திராபிவிருத்தியிலும், ஜப்பானியரின் சுதந்தர உணர்ச்சியிலும் அவளுடைய திருவிளையாடல்கள் இக்காலத்தில் மிகுதியும் காணப்படுகின்றன. ஆனால், நம் இந்திய தேசத்திலோ சிறப்பும் உயர்வும் வாய்ந்த இத்தகைய நிலப்பகுதிகளில் அவளுடைய அடிச்சுவடு இன்னும் அழுந்திப் பதியவில்லை. உண்ணும் முறையிலும் உடுத்தும் வகையிலும் மாத்திரம் முறைபிறழ்ந்த சிற்சில மாறுதல்களை அவள் நம் நாட்டில் இப்போது உண்டாக்கி வருகின்றாள். 'காப்பி-ஹோட்டல்களில்' அவள் இக்காலத்தில் ஐரோப்பிய நடையும் உடையும் கொண்டு விளங்குகின்றாள்என்பதைச் சென்னை முதலிய இடங்களிலுள்ள காப்பி ஹோட்டல்களைப் பார்த்தவர்கள் இனிதறிந்து கொள்ளுவார்கள். சலவைக் கல் மேஜைகளும், கருங்காலி நாற்காலிகளும் இந்த ஹோட்டல்களில் காண்போர் கண்களைக் கவரும் விதமாய்ப் போடப்பெற்றிருக்கும். நிலைக்கண்ணாடிகளும், இரவிவர்மா படங்களும் நாற்

புறச் சுவர்களிலும் மாட்டப் பெற்றிருக்கும். மின்சார விசிறிகள் பல சுழல்வதையும், மின்சாரக் கிளை விளக்குகள் பல பிரகாசிப்பதையும் அயலூரான் ஒருவன் முதன்முதற் கண்ணுறுவானாயின், "இஃதென்ன? தேவேந்திர சபையோ? நான் இருப்பது நிலவுலகந்தானோ?" என்று தனக்குள்ளேயே கூறி அதிசயித்தவனாய், விழித்த கண் இமையாமலும், திறந்தவாய் மூடாமலும் அந்த ஹோட்டல்களைப் பார்த்தபடியே நெடுநேரம் ஸ்தம்பித்து நிற்பான். இந்த ஹோட்டல்களில் ஒருவன் ஒருமுறை நுழைந்து சாப்பிட்டு விட்டானானால், அவனுக்குக் 'கர்நாடகப் பிடுங்கல்' என்னும் பழைய பட்டம் நீங்கி 'ஆசாரத் திருத்தக்காரன்' என்னும் புதிய பட்டம் சித்திப்பது நிச்சயம்! இந்த ஹோட்டல்களில் சாப்பிடுகிறவர்களுக்குத் தட்டுகளில் பட்சணங்களும், கோப்பைகளில் காப்பியும் கொண்டுவந்து வைக்கப்படும்! கையினாற் பட்சணங்களை எடுத்துப் புசித்தல் நாகரிகக் குறைவானதால், அவ்விதம் செய்யாதிருப்பதற்காக ஒரு சிறு கரண்டியினைப் பலகாரத் தட்டில் ஹோட்டல்காரர்கள் வைத்திருப்பார்கள்! ஆதிசேஷன் நாவைக் காட்டினும் அதிகமான நாக்களை ஒவ்வொரு கரண்டியும் பார்த்திருக்கும்! சாமவேதம் கோமுதி ஐயர், பட்டாச்சாரி கிருஷ்ணமாச்சாரி, ஆதிசைவர் அருளைய பண்டாரம், சுத்தபோஜனம் நித்தியானந்த முதலியார், வள்ளுவக் கணபதியா பிள்ளை, பக்கிரி அபூபக்கர் சாகிப், இயேசுமரி ஜான் நாடார் முதலானவர்கள் சகோதர உரிமையுடன், வட்டவடிவமான மேஜையைச் சுற்றிக் கிடக்கும் நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்து கொண்டு சந்தோஷமாய்ச் சாப்பிடுவதையும் ஒருவரோடொருவர் உல்லாசமாய் வார்த்தையாடிக் கொள்வதையும் இந்த ஹோட்டல்களில் நாம் காணலாம்! அதிகம் சொல்லுவானேன்? 'ஆசாரத்திருத்தம்' என்பது 'எச்சிற்கலப்பே' என்று நினைக்கும் படியான விதமாய் ஹோட்டல்காரர்களின் செயலும், அவர்கள் ஹோட்டல்களில் சாப்பிடச் செல்லுவோரின் செயலும் இருக்கும்! இதனால் விளையும் பயன் யாதோவெனின்; தேகாரோக்கியத்திற்கும் சுகாதாரப் பாதுகாப்பிற்கும் அடிப்படையாயுள்ள வைதிக ஆசார அனுஷ்டானங்களின் பிறழ்வும், அப்பிறழ்வினால் மனிதர்கட்கு ஏற்படும் புதிது புதிதான நோய்ப்பெருக்கமுமேயாம்! இத்தகைய இயல்புடைய ஹோட்டல்களுள் ஒன்றேயாகும், அன்று காலையில் கமலநாதன் காப்பி சாப்பிடுவதற்குச் சென்ற ஹோட்டலும்!

கமலநாதன் சென்று காப்பி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த ஹோட்டலில் அதே சமயத்தில் அவன் அமர்ந்திருந்த நாற்காலிக்குச் சிறிது தூரத்திற் கிடந்த வட்டமான மேஜையைச் சுற்றி மூவர் தனித்தனி வெவ்வேறு நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்து கொண்டு காப்பி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மூவரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்த மாதிரியினால், அவர்கள் நெல்லூர் வாசிகளாயிருக்கவேண்டுமென் பதைக் கமலநாதன் இனிதறிந்து கொண்டான். அவர்களுடைய சம்பாஷணை தெலுங்கிலிருந்த போதிலும், கமலநாதனுக்குத் தெலுங்கு அரைகுறையாய்த் தெரியுமாதலாலும், அவர்களுடைய சம்பாஷணை முதல் நாளிரவு விக்டோரியா சபா மண்டபத்தில் நேர்ந்த மரணத்தைப்பற்றி இருந்ததாதலாலும் அவன் அவர்களுடைய பேச்சைக் கூர்ந்து கவனிக்கலானான்.

"வாடு சச்சிபோயினாடு; கொல சேயபடினாடனி செப்புகுன்ச் சாரு" என்று ஒருவன் சொன்னான்.

"கம்பங்க உன்னதி; மேமு பந்திட்லு உண்டிமி! நேனுகூடலேது" என்று அம்மூவருள் ஒருவராயிருந்த பெண்மணி மற்ற இரண்டு ஆண்மக்களையும் நோக்கிக் கூறினாள்.

"பயங்கரம்; பயங்கரம்! வாடு நா சமீபால்லு கூச்சுண்டி போஜனம் சேசுகுனி உண்டானு; நேனுசப்புடு விண்டினி, வாடு கிந்த படியுண்டிந்தினி சூஸ்தினி! வாடிகுட்டலு கிந்தபடி புட்டிலுதோ பரிச்சி படியுண்டானு" என்று வேறொருவன் ஏனைய இருவரையும் நோக்கிக் கூறினான்.

"வாடிதோ ஒக ஆடிதி உண்டெனனி வினபடிதினி" என்று முதலிற் பேசியவன் மீண்டும் உரைத்தான்.

"அவுனு; ஒக புத்திசாலியைன ஆடிதி கொத்த சீர கட்டுகுனி உண்டானு! நேனு, தானெனெ சூஸ்தினி. அதி, முசுகு வேசுகுனி உண்டானு; ஒக நிமிஷமுகு முந்து, வாள்ளு நவ்வுகுனி மாட்லாடுகுனி சந்தோஷமுக உண்டிரி அதி, வாடினி "அனுவிந்தா" அனி பிலுசிந்தினி. நேனு வினுகுனி உண்டினி. அப்புடு நேனு வேறு ஞாபகமுக உண்டப்புடு சப்புடுவிண்டினி. நேனு திருகி சூசப்புடு ஆடதி மரிக்கி போயினு" என்று இன்னொருவன் சொன்னான்.

"அதி தப்பிபோயினு!" என்று கூடவிருந்த ஸ்திரீ சொன்னாள்.

"சச்சிபோயினவாடு பேரு தெலுசுனா?" என்று ஒருவர் மற்றொருவரைக் கேட்டார்.

"அந்தோ ஒச்சே பேப்பர்வாடினி அடுகிதே தெலுசுனு!" என்று மற்றொருவர் பதில் சொன்னார்.

இவ்விதம் அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, கடைசியாக ஒருவர் சொன்னபடியே, பத்திரிகை நிருபர் ஒருவர் அங்குவந்து அம்மூவர்களுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தார். அவர்கள் மூவரும் இது சம்பந்தமாய்ச் சிற்சில கேள்விகள் தெலுங்கிலேயே கேட்டார்கள். பத்திரிகை நிருபர்க்குப் பிறர் பேசிக் கொள்ளும் தெலுங்கு சம்பாஷணையை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சக்தி உண்டாயினும், அவருக்குத் தெலுங்கு பேசுவதற்குத் தெரியாதாதலால், அவர் தமிழிலேயே பதில் சொல்லலானார், அவர்கள் மூவருக்கும் தமிழ்பேசத் தெரியாதாயினும், பிறர்பேசினால் ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளக் கூடியவர்களாகவே அவர்கள் இருந்தார்களாதலால், பத்திரிகை நிருபர் சொன்ன விஷயங்களை மிகுந்த உற்சாகத்துடன் கவனித்து

வந்தார்கள். சமலநாதன் அவர்களைக் காட்டினும் மிகுந்த கவனத்தோடு தன் இருக்கையில் இருந்தபடியே பத்திரிகை நிருபர், அவர்கட்குச் சொன்ன விஷயங்களைச் செவிகொடுத்துக் கேட்கலானான். அந்த நிருபர் பின்வருமாறு அவர்கட்குச் சொன்னார்.

"போலீஸார் இந்த மரண சம்பவத்தைப்பற்றி மிகுந்த ஊக்கத்தோடு விசாரித்து வருகிறார்கள். நான் அரைமணி நேரத்திற்கு முன்புதான் அநலன் என்னும் பெயருடைய போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவரை சந்தித்து அவரை இவ்விஷயமாய் விசாரித்தேன். இறந்துபோன மனிதனுடைய சரீரத்தை அறுத்து டாக்டர்கள் சோதனை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும், அந்த மனிதனோடு நாடகப்பந்தலில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தவளும், அவன் கீழேவிழுந்து இறந்தவுடன் திடீரென்று ஒருவருக்குந்தெரியாமல் மறைந்து போனவளுமான அந்த ஸ்திரீயைக் கண்டுபிடிப்பதற்குப் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் பற்பல இடங்களுக்கு ஆட்கள் அனுப்பியும் தந்திகள் கொடுத்தும் முயன்று வருகிறார்கள் என்றும் அவர் என்னிடம் சொன்னார். கொலை செய்யப்பட்டு அவன் இறந்தான் என்பதை டாக்டர்கள் இன்னும் நிச்சயிக்கவில்லை. ஆனால் அந்த மனிதன் கொலை செய்யப்பட்டே இறந்தான் என்று தாம் நிச்சயமாய் சொல்லக் கூடுமென்று அநலன் சொல்லுகிறார். அவனுடைய பெயர்யாது என்பது இன்னும் தெரியவில்லை. "அநுவிந்தன்" என்பது அவனுடைய உண்மையான பெயர் அன்றாம்; சிலர் அவனை அப்பெயராலழைப்பதுண்டாம்; ஏனெனில், அது அவனுடைய 'செல்வப் பெயராம்'! அவன் இச்சென்னை நகருக்குப்புதியவனென்றே பலர்சொல்லுகிறார்கள். அவனுடைய ஊர் எது, அவனுடைய குடும்பத்தார் யாவர் என்னும் விவரங்கள் தெரியவில்லை. அவன் அணிந்திருந்த சட்டைப் பைகளைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தபோது ஒரு பையில் பணம் வைத்துக் கொள்வதற்கு உபயோகப்படும் சோற்பை ஒன்று அகப்பட்டதென்றும், அதைத் திறந்து பார்த்தபோது அதனுள் ஆறுநூறு ரூபா நோட்டுகள் இருந்தனவென்றும், அவைகளைத்தவிர சிற்சில கடிதங்கள் காணப்பட்டனவென்றும், அவைகளுள் இரண்டொன்று தமிழ்ப்பாஷையிலும் மற்றவை ஆங்கில பாஷையிலும் எழுதப்பட்டிருந்தனவென்றும், தமிழ்க் கடிதங்களைப் படித்துப் பார்த்தபோது ஆச்சரியமும் பயங்கரமுமான சிற்சில உண்மைகள் வெளியாயினவென்றும் ஆங்கில பாஷையில் எழுதப்பட்டிருந்த கடிதங்கள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்படுவதற்காகக் "கவர்ன்மெண்டு டிரான்ஸ்லேடருக்கு" அனுப்பப் பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அவை மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வந்தால் இன்னும் சில பயங்கரமும் அதிசயமுமான உண்மைகள் ஒருகால் வெளிவந்தாலும் வரலாம் என்றும் இன்ஸ்பெக்டர் அநலன் என்னிடம் தெரிவித்தார். அக்கடிதங்களில் எத்தகைய விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன என்பது இன்னும் புயிரங்கத்திற்கு வரவில்லை. ஆனால் ஒரு உண்மை மாத்திரம் வெளிப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது நாடகம் பார்க்கப் போக வேண்டாமென்றும், போனால் கொலைக்குள்ளாகும்படி நேரிடுமென்றும் முன்னெச்சரிக்கையாகவே அவனுக்கு யாரோ கடிதம் எழுதித் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கடிதமும் அவனுடைய சட்டைப் பையில் காணப்பட்டதாம். அவ்விதம் எச்சரிக்கப்பட்டும் அவன் அதனைப் பொருட் படுத்தாமல் வந்ததால் கொலையுண்டான். அக்கொலை மிகுந்த சாமர்த்தியத்துடன் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. எவ்விதமாய் அவன் கொலை செய்யப்பட்டான்; அவன் இறந்ததற்கு உண்மையான காரணம் யாது என்பதை சோதித்தறியப் பிரபலமான டாக்டர்களாலும் முடியவில்லை என்றால் நான் அதிகம் சொல்லுவானேன்? அவனோடிருந்த ஸ்திரீயைக் கண்டு பிடிப்பதற்குப் போலீஸார் மிகமுயன்று வருகிறார்கள். ஆனாலும் அவளுடைய அங்க அடையாளம், அவள் முகமூடி கோஷா ஸ்திரீகளைப்போல் அணிந்திருந்தபடியால், எவருக்கும் தெரியாததலால், அவளைக் கண்டு பிடிப்பது அசாத்தியமென்று பலர் கூறுகின்றார்கள். அந்த மனிதன் நாற்காலியிலிருந்து கீழே விழுந்தவுடன் வேறொரு பெண்மணி ஓடிவந்தாள். அவள் வருமுன்னமே அவன் இறந்துபோனான். அவள் அவனுடைய இறந்த சரீரத்தின் மீது விழுந்து புரண்டு "அநுவிந்தா! அநுவிந்தா!" என்று வாய்விட்டுக் கூவி அழுதாள். அப்போது அவளுடைய முகவுறை கழன்று வீழ்ந்தது. அதனைக்கூட அவள் அறியாளாயினள். அச்சமயத்தில் ஒரு வாலிபன் அவ்விடத்திற்கு வந்து அவளுக்கு ஆறுதல் கூறி அவளை அழைத்துக் கொண்டுவெளியே போய்விட்டான். அவளது பேரெழில் அவள் முகவுரை சிறிதே விலகி வீழ்ந்தபோது, காரிருளின் இடையே தோன்றும் மின்னலைப் போல் பளீரென மின்னிப் பெரியதோர் மனத்தடுமாற்றத்தைப் பலர்க்கும் விளைத்தது. அவள் யார் என்பதையும் போலீஸார் அறிந்துகொண்டார்கள். அவளுடைய சாட்சியமும் அவளை அப்புறப்படுத்தி அழைத்துச் சென்ற வாலிபனுடைய சாட்சியமும், இக்கொலை சம்பந்தமாய் ஏற்படும் விசாரணைக்கு இன்றியமையாதவைகளா யிருத்தலின் அவர்கள் இருவரையும் போலீஸார் தேடித் திரிகிறார்கள்" என்று பத்திரிகை நிருபர் கூறினார்.

அவர்கூறிய கடைசி இரண்டொரு செய்திகள், தனியாக வேறோர் நாற்காலியில உட்கார்ந்து காப்பி சாப்பிடுவதைப்போல் அபிநயம்செய்துகொண்டிருந்தவனும், ஆனால் உண்மையில் அவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கூர்ந்து கேட்பதில் கவனம் செலுத்தியிருந்தவனுமான சமலநாதனுக்குப் பெரும் அச்சத்தை விளைவித்து அவனைத் திடுக்கிடச் செய்தன. அவன் அக்கூட்டத்தாரை ஏறிட்டுப் பார்ப்பதற்கும் அஞ்சினான். ஏனெனில், தன்னை அவர்களில் எவரேனும் அடையாளங் கண்டு பிடித்துக் கொண்டால், போலீஸார்வசம் தான்கைதியாகப் போகநேரும் என்

பதை அவன் இனிதறிந் திருந்தான். ஆகவே, திடீரென்று அவன் தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து, தன்னால் காதலிக்கப்படும் அப்பெண்மணியை,— அதாவது கமலரேகையை,— எவ்விதம் காப்பாற்றுவது என்பதைப் பற்றி ஆழ்ந்து ஆலோசித்துக் கொண்டே அந்த ஹோட்டலைவிட்டு நீங்கினான்.

கமலநாதன் கோத்தவால் சாவடிக்குச் சமீபத்தில் சென்று கொண்டிருந்தபோது இக்கொலை விஷயமாய் ஜனங்கள் பற்பல விதமாய்த் தங்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியபடி பேசிக்கொண்டு போவதைக் கவனித்தான். வதந்தி, ஜனங்களுடைய மனப்போக்குக்குத் தகுந்தபடி பற்பல விதமான உருவங் கொள்ளுவது இயல்பேயன்றோ? ஒருவர் ஒருவிதமாய்க் கூறுவார்; இன்னொருவர் அவருரையைமறுத்து வேறுவிதமாய்க் கூறுவார்! ஆனால் ஒன்று மாத்திரம் நிச்சயமாய்ப் புலப்பட்டது. அதாவது, இக்கொலை விஷயம், பொறாமை என்னும் கொடிய தீ, ஒழுக்கமற்றவர்களும், அற்பமான கல்வியறிவுடையவர்களுமான கடையர்களிடம் எவ்வளவு விரைவாயும் உக்கிரமாயும் சென்று பற்றி அவர்கள் மனத்தைத் தகிக்கின்றதோ, அவ்வளவு விரைவாயும் உக்கிரமாயும் நகரவாசிகளின் மனத்தைச் சென்று பற்றி எரிப்பதாயிற்று என்பது தான்.

கமலநாதன், கொத்தவால்சாவடிக் குள்ளிருந்து, வடக்கு வாயில் வழியாக ஆதியப்ப நாய்க்கன் தெருவிற்குச் சென்று, அத்தெருவிலுள்ள ஒரு வீட்டினுள் நுழைந்தான். சிறிது நேரங்கழித்து மீண்டும் வெளியே வந்தான். அப்போது அவன் வேறொரு மனிதனைப்போல் காணப்பட்டான். அவன் முன்னர் அணிந்திருந்த சட்டையும், உடுத்திருந்த வஸ்திரமும் இப்போது மறைந்தே போயின. வேறுவிதமாய் அவன் உடையணிந் திருந்தான். தலைமயிரையும் புதுமாதிரியாக அதற்குள் கத்தரித்துக் கொண்டான். இவ்விதம் இவன் செய்துகொண்டதற்குக் காரணம் தன்னை ஒருவரும் அடையாளம் கண்டுபிடிக்காமலிருக்க வேண்டுமென்பதைத்தவிர வேறன்று என்பதை நுண்ணறிவுடையோர் அறிந்து கொள்ளாமலிரார்கள். இவன் ஆதியப்ப நாய்க்கன் தெருவழியாய்க் கிழக்கு நோக்கியே சென்று, 'பிராட்வே' வந்தவுடன் தெற்குப் புறமாய்த் திரும்பி நடக்கலானான். பிராட்வேயில் ஒருசிறுவன் பத்திரிகைகளை அடுக்கி ஒரு கையில்வைத்துக் கொண்டு, டிராம் வண்டியில் பிரயாணம் செய்பவர்களிடம் மற்றொரு கையினால் பத்திரிகையை எடுத்துக் கொடுத்துக் காசு வாங்கிக் கொண்டிருந்தான். கமலநாதனும் அச்சிறுவனிடம் சென்று, அவனிடம் அரையணா நாணயமொன்றை விசிறியெறிந்து விட்டு ஒருபத்திரிகையை மிகுந்த ஆவலோடு வாங்கினான். பத்திரிகை, அப்போதுதான் அச்சடிக்கப்பெற்று வெளிவந்த தென்பதை அதனுடைய ஈரப்பசையே இனிது புலப்படுத்திற்று. ஆனாலும், சூட்டோடு இருக்கின்ற தோசைகள் எவ்வளவு விரைவாய் விற்பனையாகுமோ அவ்வளவு விரைவாய் அப்பத்திரிகைகள் விற்பனையாயின. காரணம், கொலைவிஷயமாய் அதில் எழுதப்பட்டிருந்ததே யாகும். கமலநாதன், தான் வாங்கிய பத்திரிகையைப் பிரித்துப் பார்த்தான். முதலில் பெரிய எழுத்துக்களில் பின்வருமாறு மகுடமிட்டு எழுதப் பட்டிருந்த விஷயம் அவன் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

விக்டோரியா மண்டபத்தில்
ஒருபயங்கரமான படுகொலை!
இக்கொலையில்
இரண்டு ஸ்திரீகள் சம்பந்தம்!
இரகசியங்கள்
பயிரங்கமாய்விட்டன.

இம்மாதிரியாய்ப் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருந்தது, கமலநாதன் கவனத்தைக் கவர்ந்ததாயினும், எவ்வளவு ஆவலோடு அவன் பத்திரிகையைப் படிக்க ஆரம்பித்தானோ அவ்வளவு ஆவலோடு அவன் அதைப் படித்து முடிக்கவில்லை. ஏனெனில் ஏற்கெனவே அவனுக்குத் தெரிந்த விஷயங்கள் அதில் எழுதப் பெற்றிருந்தனவேயன்றிப் புதிதாக ஏதும் அக்கொலை விஷயமாய்க் காணப்படவில்லை. 'பத்திரிகைகள் இவ்விதந்தான் வீணாரவாரம் செய்யும் போலும்' என்று அவன் நினைத்துக்கொண்டு அதனைக் கசக்கித் தெருவில்எறிந்துவிட்டு மீண்டும் வழிநடக்கலானான். இவன் வழிநடந்து சென்று கொண்டிருந்தபோது இவனுடைய மனத்தின் கண்ணும் பற்பல யோசனைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து தன்னை நாடகம் பார்ப்பதற்காகச் சென்னைக்கு அழைத்து வந்த சித்திரவர்மனும் அவனோடு வந்த பெயர்தெரியாத ஸ்திரீயும் எங்கு சென்றார்கள்? அவர்கள் திடீரென்று தன்னை விட்டு நாடகம் பார்க்கச் சென்ற அன்றிரவு மறை[illegible] போனதற்குக் காரணம் என்ன? என்னும் இ[illegible]ற் பலவிஷயங்கள் கமலநாதனுடைய ஞாப[illegible]ற்கு இப்போது வந்தன. சித்திரவர்மனையும் அந்தப் பெயர்தெரியாத ஸ்திரீயையும் கமலநாதன் கண்டுபிடிக்கவேண்டி எழும்பூர் இரயில்வே ஸ்டேஷனிலும், சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனிலும்போய் ஒவ்வொரு வண்டியிலும் பார்த்தான்; ஆனால் அவர்கள் காணப்படவில்லை. ஆகவே அவர்களிருவரும் இன்னும் காஞ்சிபுரத்திற்குப் போகவில்லை என்பதையும், சென்னையிலேயே இருக்கிறார்கள் என்பதையும் கமலநாதன் இனிதறிந்து கொண்டான். அவர்களிருவரைப் பற்றியும் அவன் ஆழ்ந்து சிந்திக்க சிந்திக்க இன்னும் சிற்சில உண்மைகள் அவனுக்குப் புலப்பட்டன.

“என்ன? சித்திரவர்மனும் அந்தப் பெயர் தெரியாத ஸ்திரீயும் என்னை விட்டு மறைந்து போனது பேராச்சரியமாகவே இருக்கிறது! சித்திரவர்மனோ தனக்கு நாடகம் பார்க்கப் போவதில் சிறிதும் இஷ்ட

மில்லை என்று காஞ்சிபுரத்திலேயே வற்புறுத்தி உரைத்தான். அந்த ஸ்திரீதான் அவனைக் கட்டாயப் படுத்தி அழைத்துக் கொண்டு வந்தாள்! அவளுடைய வார்த்தையைத் தட்டமுடியாமல், எவ்வளவு மனோபல முடையவர் களாயிருந்தாலும் ஆண்மக்கள், ஸ்திரீ களுடைய வார்த்தைகளை மீறி நடப்பது பெரும்பாலும் இல்லை என்பது உலகானுபவத்தில் காணப்படும் ஒரு உண்மையாகும், சித்திரவர்மன் நாடகத்திற்கு வந்தான். நாடகமண்டபத்தில் நிகழ்ந்த கொலைக்கும் அந்தப் பெயர் தெரியாத ஸ்திரீயின் வருகைக்கும் ஏதாவது சம்பந்த மிருக்கக்கூடுமோ என்று கமலநாதன் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டு ஆலோசிக்கலானான்.

இவ்விதமாகக் கமலநாதன் ஆலோசித்துக் கொண்டே 'பிராட்வே' வழியாய் நடந்துசென்ற போது, பிராட்வேயிலுள்ள சிங்காரத் தோட்டத்தில் இருவர் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் கமலநாதன் வழிநெடுகச் செல்வதைக் கண்டு 'கமலநாதா!' என்று உரத்துக்கூவி அவனை அழைத்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் கமலநாதனுடைய நண்பர்களே யாவார்கள். கமலநாதன் உடனே அவர்களிடம் சென்றான்.

"கமலநாதா ! நேற்றிரவு 'விக்டோரியா சபாமண்டபத்தில்' நிகழ்ந்த கொலையைப்பற்றி நகரம் முழுவதும் ஒரே பேச்சாயிருக்கிறதே ? உனக்கு ஏதாவது தெரியுமா ?" என்று அவ்விருவர்களுள் ஒருவனான நாவுக்கரசு என்பவன் கமலநாதனைக் கேட்டான்.

"எனக்கு ஒன்றுந் தெரியாது !" என்று கமலநாதன் பதில் சொன்னான்.

"நான் நாடகத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். கொலையுண்டமனிதனுக்கு அடுத்தாப்போல் உட்கார்ந்திருந்த ஸ்திரீக்குப் பக்கத்தில் நான் இருந்தேன். அவள் அவன் கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் காதண்டை ஏதோ இரகசியமாய்ச் சொன்னாள். அவள் ஏதோ ஒரு இரகசியத்தை வெளியிடக் கூடாதென்று அவனை மிகவும் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டாள் என்று நான் நினைக்கிறேன். இவ்விஷயமாய் நான் ஸ்டேஷனில் வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறேன்," என்று நாவுக்கர்சு கமலநாதனிடம் சொன்னான்.

"இறந்துபோன மனிதன்யார்என்பதைப் போலீஸார் கண்டுபிடித்து விட்டார்களா?" என்று கமலநாதன் கேட்டான்.

"இல்லை ; அவனை யார் என்று கண்டுபிடிப்பதற்கு எவ்விதமான ஆதாரமும் கிடைக்கவில்லை. அவனுடைய சட்டை, கைக்குட்டை முதலியவைகளிலிருந்த விலாசங்கள் கூட அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாம். அவன் கொலை செய்யப்பட்டான் என்பது மாத்திரம் நிச்சயமாய்த்தெரிகிறது. ஆனால் எவ்விதம் கொலை செய்யப்பட்டான் என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட முடியாத ஒரு பேரதிசயமாகவே இருக்கின்றது" என்று நாவுக்கரசன் விடையளித்தான்.

திருவானைக்காப்

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

TIRUVANAIKKA PADIRRUPPATTANTADI

உய்யவுண்ட நஞ்சயின்
    றுணர்த்தநின்ன ருட்டிறம்
பொய்யி கந்த நிற்றொ ழாது
    போகு மூழ்ப்பு ணர்ப்பினான்
மெய்ய கன்று மாண்டு மாண்டு
    மீண்டி வண்பி றக்குறாஉம்
வெய்ய வான வர்ப்ப ராவும்
    வீணரென்சொல் பெறுவரே. (75)

பெற்ற மாய மாயன் முன்பி
    றங்க லாய்ப்பி றங்குநாள்
சற்று நோக்கு ரூவ டிக்கண்
    டன்க ணிட்ட வாறுபற்
றற்ற வர்க்க ருள்வன் காவை
    யண்ண லென்று ணர்த்தவும்
மற்றொரூர் பற்றினேனும் வாழ்த்தும்
    வாழ்த்தி லென்ப யப்பதே. (76)

பற்றி லார்க்க ருள்வ னாவற்
    பதிய னென்னு மறைமொழி
வெற்றெ னாவு ணார்ந்த னன்வி
    ளங்கு நாவ லூரனுக்
கொற்ற னாயு வந்து தூது
    றுரைத்தி யைத்த வுண்மையா
லிற்றை நாளு னேவ லாக
    வெனையி யக்கிற் சாலுமே. (77)

சால நீள்வ யற்சு லாவு
    சம்பு கேச வெங்கணும்
பாவி னீரின் விரவி நின்னின்
    பரிசு காண்கை யொன்றுமற்

சிறிதுநேரம் அவர்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு கமலநாதன் பின்பு அத்தோட்டத்தை விட்டு நீங்கினான். சென்னையிலேயே இருந்து அன்று மாலையில் வெளியாகும் பத்திரிகையை வாங்கிப் பார்த்தால் புதிய உண்மைகள் வெளியாகும் என்று முதலில் கமலநாதன் நினைத்தான். சித்திரவர்மனைக் கண்டுபிடித்து விசாரித்தால் இன்னும் சில புதிய உண்மைகள் வெளியாகும் என்று பிறகு ஒரு யோசனை அவனுக்கு உதித்தது. எந்த விதத்திலும் கமலரேகையைக் காத்தல் வேண்டும் என்னும் ஒரு உறுதி மாத்திரம் அவன் மனத்தில் வேரூன்றிவிட்டது. இந்தத் தீர்மானத்துடன், சித்திரவர்மனைப் பார்ப்பதற்காக, அவன் அன்று மாலையிலேயே சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டுக் காஞ்சீபுரம் சென்றான்.

ருலி சூழ்பு விக்க ணென்னை
யான றிந்தி ருத்தலொன்
றேலி ரண்டி லொன்றை யானு
மெய்த விங்ங னருள்வே. (78)

அரும றைக்கு லஞ்சொல் காவை
யாத்த தூல சூக்குமக்
கருவி யென்னு மும்மை யாக்கை
யிற்ப டிந்தும் படிவிலா
தொருவில் கால மூன்றி னின்று
முரைய கக்கு ருதவென்
னுருவை யானு மூணரு மாறிங்
குனத ருட்பு ரிகவே. (79)

புரியு நின்ன டித்தொ ழும்பு
பூண்ட வென்முன் வெற்புநே
ரெரிவி ழிக்க ரும்ப கட்டி
னியமன் வந்தெ திர்ந்தநா
ளரிவி டைக்க ணூர்ந்த வண்வந்
தருள்சு ரத்தல் வேண்டினேன்
விரிம லர்ப்பொ தும்பர் மேய
வெள்ளை நாவல் வள்ளலே. (80)

கலிவிருத்தம்

வள்ளமலர் வாவிமத வாரண வனத்தோ
ரெள்ளிடையு ளன்பினடி யேத்தினர்களன்றே
விள்ளருமெய்ஞ் ஞானநிலை மேவியய னூர்கைப்
புள்ளியையி கந்துசிவ போதுநகர் வாரே. (81)

ஆரமல ரானணி யார்மனைவி யாரஞ்
சோரவலை நித்திலது துன்னுநின் முடிக்க
ணூரலெவன் காவைநக ரார்ந்தவு னடிக்கீழ்ச்
சாரவரு ணல்குகத யாவினெளி யற்கே. (82)

எட்டுணைய வேனுமிர வாவகையு மேற்பார்க்
கிட்டுநகர் தேட்டமுமி லங்கடியர் தொண்டு
முட்டுதையு மன்பினொடு முன்புகழ்க வில்சொற்
கட்டமிக நல்குகக யாரணிய வாழ்வே. (83)

வாரணவ னத்தவிர்வ னத்துருவ வெந்தா
யாரணமெ னைத்துமகி லாண்டமும்விராய
பூரணனெ னுஞ்சொலுறு போதமது ணர்ந்துங்
காரணமெ னேவுலகர் கண்டுபர வற்கே. (84)

பரசமய மேவு மவர் பாரிவளி மூசும்
சுரசமயி நாவனிழ றுன்னுபுவு லூதைக்
கரசமய நல்குமமு தேசனரு ளோரில்
வரசமய சைவதவ வாழ்வையிக வாரே. (85)

இகமிலகு தீயவுட லீரவெனி னெஞ்ச
மிகமறுகு முன்னருறு மேல்வினையி னந்தோ
வகமய லகன்றுனடி யார்ந்தருண்மெய்ஞ் ஞானச்
சுகமருவு மாறருள்க தோயவுரு வோனே. (86)

உருவமொரு நான்கருவ நான்குபய மொன்றாய்
மருவுநவ மார்வடிவ மன்னியும னாதும்
பொருவில்பொரு ளாய்நிறைபு னற்படிவ நாத
குருவடிவ மேவியொரு கூற்றருள்வ தென்றே. (87)

என்றுபணிந் தேத்துமமு தேசபடர் கோட்டுக்
குன்றுறழ்ப கட்டினிவர் கூற்றனெனை மேவி
லன்றுவிடை யேறியெனை யாளுமுமை யாளோ
டொன்றுற வெதிர்ந்தருள்க வுள்ளுமெளி யற்கே. ( )

உள்ளியிடு கந்தமென வோதுமய லோவா
தெள்ளிருவி னைக்குளுழல் வீரிலகு செங்கட்
கிள்ளியிடு மாலயகி லாலயநின் வெண்ணீ
றள்ளியிட வவ்வினைய கன்றொளிர்கு வீரே. (89)

ஒள்ளொளியெ னுவெளிய னுள்ளமலர் மேய
வெள்ளியந னுவலடி மேவமுத வள்ளால்
தெள்ளுசிவ ஞானநிலை தேறவிழை வேனுக்
குள்ளநெறி யுள்ளபடி யுள்ளுற வுணர்த்தே. (90)

எழுசீர்க்கழி நெடி லாசிரிய விருத்தம்

உறுபெரு நாரமோடு பிறைநீடு கொன்றை
யொளிரிண்டை மோலி சரணம்
மறுவறு வேதமோல மொடுநாடு கஞ்ச
மலரான நேச சரணம்
இறுதிகொண் மாலயன்றன் சிரமாலை கொண்ட
வெழிலாரு மார்ப சரணம்
நறுமலர் நாவனீழ லமுதேச மால்க
ணணிமல்கு பாத சரணம். (91)

சரவச ரங்களாய் பிரபஞ்ச முற்றுந்
தானு மனாதி சரணம்
கரவச மேயசம்பு முநிநல்கு நாவல்
கனியுண்ட வண்ட சரணம்
பரவச நார்த்தநன்மா பழிநீக்கு காவை
பரநாத தத்வ சரணம்
உரவச னத்தகோத மன்வீரகதாப
மொழிவித்த நம்ப சரணம் (92)

நம்பகி லாண்ட வல்லிகொளமுன் னவிற்று
ஞானோப தேச சரணம்
கம்பலை நீடுகெங்கை யினுங்கா விரிக்குக்
கனநல்கு நாத சரணம்
பம்பெமு சாகரங்க டிசைநான்கு மல்கி
பரவப் புலிங்க சரணம்
வம்பவிழ் மேருவார்வி நதியாகு மாறு
வரநல்கு வள்ளல் சரணம். (93)

அப்பிறை பாரியாடோ ளணிவன்னி சாப
மகல்வித்த தேவ சரணம்
ஒப்பறு நேரியானில் லவள் சுடுமோர
மொளிருத்த மாங்க சரணம்
செப்புச ரோருகன்றீ வினைநீக்கி யாக்குந்
திறநல்கு மூர்த்தி சரணம்
மைப்புரு கூதனைத்த வடர்பிரம பாவ
மாற்றும்ப ரும்ப சரணம். (94)

உம்பல்செய் பூசையேற்றன் றுவந்தாண்டு கொண்ட
வுயர்ஞான தேச சரணம்
பைம்புன னீடியோடு பொருனைக்கண் முத்தம்
பாலித்த வீச சரணம்
அம்புயை யாடரங்க நெடுமால் வணங்க
வருள்கருணை வாரி சரணம்
நம்புறு பானுபோற்ற வொளியாதி நல்கு
நறுநாவன் மூல சரணம். (95)

சந்திரன் வாழ்த்திமாயன் றருசாப மாற
சரண்புக்க சரண சரணம்
சுந்தர நாகமேவு மயன்செய்வி மானத்
தொடர்புற்ற வாதி சரணம்
வந்தர நாதமோடு பணிவீட ணற்கு
வரநல்கு மமுத சரணம்
முந்தர ஞரினேமி சமணுக கும்ப
முநிபரவு மொருவ சரணம். (96)

பாவியி ராவணேசன் றனைவீட்டி ராமன்
பழிநீக்கு மிறைவ சரணம்
விரவியு லூதை வாயி னுறுதந்தி ஞற்று
வியன்கோயின் மேய சரணம்
திரவிய மின்றிநீற்றி னெயில்கட்டு வித்த
சித்தப்பிர சித்த சரணம்
ஊரிய தீர்த்தவைப்பென் றுயர்தீர்த்த முற்று
மொளிர்தீர்த்த மேனி சரணம். (97)

திருமலர் வாசனுற்றுற் சவங்கொண் டுவந்த
சிவஞான தான சரணம்
மருவுப ராசரன்றன் வழிபாடு கண்டு
வலைதீந்த வரத சரணம்
நிருதிய ராவிபச்சாத் தாபேச னென்ன
நிறுவித்த வெந்தை சரணம்
வருமொரு வீடணன்வற் சரந்தோ றிறைஞ்ச
வளர்தோய நாத சரணம். (98)

வடதிசை மன்னவன்புட் பகநாடி யேத்த
வரமீந்த நித்த சரணம்
படருபு நந்திகேட்ப நகர்மேன்மை முற்றும்
பகருநந் தீச சரணம்
திடமுறு மாதிசைவ மறையோர் செருக்கைச்
சிதைவித்த வார்த்த சரணம்
விடலரு மூர்த்திதீர்த்தந் தலமூன்று மோங்கு
வியன்ஞான வைப்ப சரணம். (99)

சரதம தாகபாகீ ரதிநோற்றி வர்ந்த
தழைசடா டவிய சரணம்
விரதர்கண் மூழ்குமொன்பான் றடம்வாய்ந் திலங்கு
விரிநீர்த் தலத்த சரணம்
வரதவ னீடுசென்னி யதுகீண் டுயர்ந்த
வளர்நாவ லீச சரணம்
பரவுறு மெளியனேற்கின் கருண்மாரி தூற்றும்
பசியகா ரனைய சரணம். (100)

முற்றிற்று

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

ஆத்திசூடி விளக்கம்

39. கேள்வி முயல்

இந்த ஸூத்திரத்திற்கு மூன்று பொருள் கூறலாம் (1) நல்லவிஷயங்களைச் கேட்டுக்கொண்டே இருக்க முயற்சிசெய். (2) ரிஷித்தன்மையை அடைய முயற்சிசெய் (3) உண்மை நிலையை உணர சாஸ்திரவிஷயங்களைக் கேட்பதில் முயன்றுகொண்டிரு. இவைகளுள் முதற்பொருள் ஸாதாரணமாக எல்லா விஷயங்களுக்கும் பொதுவாயும்; இரண்டாவதும், மூன்றாவதும் மதவிஷயத்திற்கே சிறப்பாயும் உள்ளது.

(1) நல்லவைகளைக் கேட்கமுயல்:—மனிதனுக்கு வாழ்க்கைத்தொழில் புதிய அறிய விஷயங்களை உணர்ந்து அறிவை வளர்த்து, வளர்ந்துவரும் அறிவை விடாது தீட்டிக்கொண்டிருத்தலே. இந்தத் தொழிலுக்கு ஆதாரமான மேல்மேலும் உணரவேண்டும் என்ற அவா ஒன்றில்லா மானிடப்பிறவிக்கும், மிருகப்பிறவிக்கும் வேற்றுமையே இல்லை என்னலாம். இதையேதான் ஜான்ஸன் என்ற ஆங்கில ஆசிரியர் தாம் எழுதிய ராஸேல்லஸ் என்றகதையில் 'குறையே இல்லாதவன் தீராக்குறை' என்ற அத்தியாயத்தில்நன்கு விளக்குகிறார். இதில் எப்படிப்பட்ட ஸுகம்வேண்டுமோ அதெல்லாம் நினைப்பதற்குமுன்னே வந்தமையும் நிலமை ஒருவனுக்கு வாய்த்திருப்பினும் வெருப்பு என்பது மனிதனுக்கு ஏற்பட்டு இதற்கு மேல் வேறு என்ன உண்டு என்ற அவாஎழுந்து வருத்தும். மிருகங்களுக்கு இந்த அவாவே கிளம்பாது என்பது நன்றாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுபற்றியேதான் திருவள்ளுவநாயனாரும்,

செவிக்குணவில்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கு மீயப்படும்.

என்றுகூறி மன அவாவைத் தகுந்தவழிகளில் திருப்திசெய்வதே வாழ்க்கைத் தொழில் மனிதருக்கு: உண்பது கூட இதற்கு அடுத்தபடி: இதற்கு ஸஹாயமாக விருப்பதற்குத்தான் என்று வற்புறுத்துகிறார். அறியவேண்டும் என்று மனதில் ஓயாது கிளம்பிக் கொண்டிருக்கும் ஆசையைத் திருப்திசெய்வதே மானிடர் விரும்பத்தக்க நிலை என்றாச்சுது.

இது இரண்டு விதமாக நடைபெறும்: அவையாவன: கற்றல் மூலமாயும் கேட்டல் மூலமாயுமே. கற்றலாவது பெரியோர்கள் எழுதியமைத்துள்ள நூல்களை ஆசிரியர் முகமாக உணருவது அல்லது தாமே வேறு பெரியோர் எழுதிய உரைவிளக்கம் மூலமாக உணருவதே. கேட்டல் என்பது ஒழுங்காக ஒரு நூலைப்படியாது அதைப்பற்றிக் கற்றோர் செய்யும் பிரஸங்கங்களை முன்னர் கேட்டுவிடுவதே. இவை

இரண்டுள் நமது பெரியோர்கள் 'கற்றலிற்கேட்டலே நன்று' என்று கேட்டலை மிகுந்த ஏற்றமாகக் கூறியுள்ளார். கற்குங்கால் புத்தகத்தில் அடங்கியுள்ள விஷயம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெவ்வேறு நாள் விட்டு விட்டுவரும். கற்றறிந்தோர் சொல்லைக்கேட்டால், அவர் அனுபவத்தை ஒட்டி அந்நூல் பகுக்கப்பட்டு நமது மனதில் நன்றாகப்பதிந்துவிடும். பின்னர் நூலைக்கற்றால் அதன் விஷயம் மிக எளிதில் நமக்கு வரும். மேலும் கற்பதற்கு வேண்டிய பணம், காலம் முதலியவைகள் ஸம்பந்தமான முயற்சியைப்போலக் கேட்பதற்கு ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. கேட்கவேண்டும் என்ற ஆவல் மாத்திரம் இருந்தால் போதும். கேட்பதில் முயற்சியை உண்டாக்கி கற்றலைவிட எளிதில் அநேக அரிய விஷயங்கள் நமது மனதில் பதியும்படி செய்துவிடும். ஒருதரம் ஊன்றிக்கேட்பது அநேகம் தரம் கற்பதற்கு நிகராகும். நேரிட ஒருபுத்தகத்தைக் கற்கப்புகுந்தால் புத்தக விஷயமும் நமது மனதும் தான் உள்ளது: கேட்கப்புகுந்து விட்டால் புத்தகவிஷயம், அதை உணர்ந்தவர் அனுபவ விசேஷம் நமது மனம் ஆகிய மூன்று விஷயக்கலப்பு உள்ளது. இதனாலே கேட்டலின் பயன் அதிகமாகும் கற்றலின் பயனைவிட.

ஆனால் வெறுங்கேள்வி மாத்திரத்தில் நின்றால் ஒருதரம் புதிதாகக் கற்பதைவிட மேலாயிருப்பினும் கேட்ட வழியில் கற்றலும் இருக்கவேண்டியது அவசியம். ஆதலால் திருவள்ளுவரது 'செவிக்குணவு' என்றதொடரிலும் இங்குகேள்வி என்ற பதத்திலும் பெரியோர் அறிய நூல்களுக்குச் செய்துள்ள உரைகளை வாசித்தலையும் அடக்கிவிடவேண்டும், தகுந்த பெரியோர்தரிசனம் மிக அரிது. இறந்துபோன பெரியோரைக் காணவே முடியாதல்லவா ? ஆயினும் இவர்கூறும் விஷயங்களை இவர்களது விளக்கநூல் மூலமாக உணரலாம். இதையும் கேள்வியோடேயே சேர்த்துவிடவேண்டும். இப்படியின்றி பெரியோர் சொல்வதைமாத்திரம் நேரிடக்கேட்பதுதான் கேள்வியென்று கொண்டால், எப்பொழுதும் கேள்வியில் முயன்று கொண்டிருக்கமுடியாது சிலகாலம் தான் அப்படியிருக்க முடியும்! வெகுகாலம் வீணாகத் தான் போக்கும்படியாகும். ஆகவே விளக்கநூல்களைப்படிப்பதையும் கேள்வி என்பதன் பொருளாகக் சொள்ளவேண்டும். ஆதலால் இந்த ஸூத்திரத்திற்கு அரியவிஷயங்களை பெரியோர் எடுத்துக்கூறுவதைக் கேட்பதிலும், அவர்கள் இயற்றிய விளக்கநூல்களை கற்பதிலும் முயற்சியுடையவனாகவே இருக்கவேண்டும் மனிதன், என்பது பொருள்.

(2) ரிஷியாக முயற்சி செய்:—ரிஷி என்ற பதத்திற்கு மந்திரதிரஷ்டர் அதாவது மந்திரங்களைக்காதாலே நேரேகேட்டு வெளிப்படுத்தியவர் என்று பொருள். இம்மாதிரி நேரிடக்கேட்டு உண்மையை வெளியிட முயற்சிசெய்யும் ருஷியாக முயல் என்பதும் இதில் அடங்கியுள்ள பொருள். இங்கு திவ்ய ச்ரோத்ரஸித்தி என்ற யோகஸித்தி விஷயம் அடங்கியிருக்கிறது. மனதைஏகாக்ரப்படுத்தும் ருஷிகள் அநேகவஸ்துக்களில் அவ்வாறு செய்யலாம். அவைகளுள் முதலில் காது என்னும் இந்திரியத்திலும், பின்னர் காது உணரும் சப்தம் ஸூக்ஷ்மமாகப் பதிந்து கிடக்கும் ஆகாயத்திலும், இரண்டிற்கும் கேள்வி ஏற்பட அவசியமானஸம்பந்தத்திலும்மனதை ஒழுங்காக ஒருமைப்படுத்தி த்யானம் செய்தால் இந்தப் பழக்கமுதிர்ச்சியில் ஆகாயத்தில் பதிந்து கிடக்கும் ஸூக்ஷ்ம சப்தங்களை இந்தச்காலத்தில் முறையே கேட்டு உணரும் தன்மையாகிய திவ்யச்ரோத்ரஸித்திவரும். இந்த ஸித்தியேற்பட அமைந்திருக்கும் பழக்கத்திற்கு ச்ரோத்ராகாச ஸம்பந்த ஸம்யமம் என்று பெயர். இப்படி உணர்ந்துகொண்டுபோய்த் தான் நமது ருஷிகள் வேதங்களை நேரிடக் காதால் கேட்டு நமது நன்மைக்காக வெளியிட்டுள்ளார். இதனாலேயே வேதங்களுக்குச்ருதி (கேட்கப்பட்டவை) என்ற பெயர் வந்துள்ளது. இப்படி ஸூக்ஷ்மசப்தங்களை உணரும் சக்திவர முயலத் தகுந்தவர்களுக்கு அநுகூலமாக இப்பொருளும் இந்த ஸூத்திரத்தில் அடங்கியுள்ளது. நாமாக யுக்தியாக உணருவதைவிட இப்படிக் கேட்டே உணருவதால் அரிய பெரிய உண்மைகளில் பழக்கம் நமக்கு திடமாக ஏற்படும்.

(3) உண்மை உணரக் கேள்வி முயல்:—இந்தக் கேள்வி என்பதற்கு சாஸ்திரங்களில் ச்ரவணம் என்று பெயர். உள்ளதை உள்ளபடி உணர இந்த ச்ரவணம் தான் முக்கியஸாதனம், அநேக ஜன்மங்களில் செய்தபுண்ணிய பரிபாகவிசேஷத்தால் பரவஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் மனம் அவ்வாறாகிப் பெரியோர்கள் மோக்ஷம்பெறுவார். அவ்வளவு பரிபாகமில்லாதவர் கேட்டபடி சிந்தித்தலாகிய மனனம் செய்து ஏற்படும் முடிவில் மனம் அசையாது நின்று தெளிதலாகிய நிதித்யாஸனமும் செய்துதான் மோக்ஷம்பெறவேண்டும். எதற்கும் ச்ரவணம் முக்கியஸாதனம்தான். ஆகவே முன்கூறியபடி ருஷிகள் நேரிடக்கேட்டுணர்ந்த உண்மை வஸ்து விஷயசாஸ்திரத்தைக் கேட்பதிலேயே ஓயா முயற்சியுடையவனாக இருத்தல் வேண்டும் மோக்ஷ இச்சையுடைய ஒரு புருஷன் என்று வற்புறுத்துகிறது இந்த ஸூத்திரம்.

II மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

His first battle having proved indecisive, Brutus offered fight again, to be driven from the field with a few remaining followers. One by one he drew them aside and entreated them to stab him dead on the spot. Each shook his head; they loved him too well. It was a servant who at length, turning his head aside, held the sword on which Brutus flung himself—more gladly, he said, than

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S & LADIES' PAGES

கல்மேல் நெல்முளைத்துக் கல்கோழி கூப்பிட்ட கதை

"எத்தனை நாழிகை யோசிப்பது? சின்ன நாளில் சொல்லி என்னைச் சமாதானப் படுத்தின பாட்டி யிப்பொழுது பரலோகம் போகாதிருக்கக் கூடாதா? இருந்திருந்தால் எனக்கிவ்வளவு கவலையேன்? யோசனையேன்? எத்தனை முறை எழுதிடும் மைக்கோல் மைவற்றி வேலை யொழிவது? ஆகா! அந்தப் பாட்டி இப்பொழுதிருந்து கதைகளைச் சொல்லிவைத்தால் கைகூசாமல் எழுதுவேனல்லவா? வாயுங் கூசாது "இன்னுஞ் சொல்லு, இன்னுஞ் சொல்லு" என்றவளைக் கட்டாயப்படுத்துவேன். இப்பொழுதென் பாட்டிக் கதை அவ்வளவு சுகந்தராது. ஆனாலும் ஞாபகம் எட்டியவரையும், பாட்டி யுபதேசித்த கதைகளை யிப்பொழுது எழுதுவேன் என்று முன்காலத்திலிருந்த முக்காடிட்ட கிழவி போல் எழுத ஆரம்பித்துவிட்டேன்; என்னை மன்னிக்கவேண்டும்"-- இவ்வாறு கிராம்யக் கதைகளை நவீனமாகச் சேர்க்க யத்தனித்த பேராசிரியன் தன் மனதுக்குள் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவன் முகஞ் சிறிது மந்தஹாசமாக விளங்கியது எனக்குக் கொஞ்ச மாச்சரியமாகத்தானிருந்தது. கொஞ்சஞ் சிரிப்புக்கூட எனக்கு உதித்தது.

என் சிரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டாலோ?— எப்படி சிரிக்காதிருக்கமுடியும்? உதட்டைக்கிழித்துக் கொண்டவன் பற்கள் வெளியில்வந்து வளைந்து மூக்கை யண்ணாந்து பார்க்கும்; அதைக்கண்டு அதிசயித்த மூக்கு தான் இடைவளைந்து தன் வாயைத் திறந்து கூப்பிடும். அப்போது மூக்கில் எதுபோனாலும் உயிர்விடாமல் வாய்வழியாக வெளியேறிவிடும். சொல்வது பிசகல்ல. என் எதிரிலேயே அவன் மூக்குக்குள் நுழைத்த பொடி கம்பிபோல வாய் வழியாக வழிந்துவந்தது; அப்போது ஒரு ஈ கூட மூக்கிலிருந்து வாயுள் கிருஹப்பிரவேசமாகி நாக்கூரில் பாய்ந்து தடபுடலாக எச்சிலாரைக் கண்டு நடுநடுங்கி தலைதப்பினது தம்பிரான் புண்யமென்று வெளிவந்தெனக்குத் தரிசனங்கொடுத்தது. இத்தகைய மங்களபுருஷனைப் பார்த்ததும் எனக்குச் சிரிப்புவந்துவிட்டது. உங்களுக் கொருவேளை அழுகை வந்தால் அழும். அப்பொழுது உம்மைக்கண்டால்கூட எனக்குச் சிரிப்புதான்வரும் என்று இப்பொழுது வேண்டுமானாலுங் கைமேல் கைபோட்டுத் தருகிறேன்.

இது என்ன எனக்குந் தெரியாமல் மதிமயக்கம் எனக்கு வந்துவிட்டது? நேசஸ்வபாவத்தை வெளியிடலாகாதே—நான் பாபியாய்விட்டேனோ? எனக்கேன் அந்தப்பழி. சிரிப்பதற்குக் காரணமொன்று சொன்னேன். மற்றொருகாரணம் எனக் கவரைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் அவர் சொல்லிய கதைகள் ஞாபகத்திற்கு வந்துவிடும்; அதனால் எனக்குந் தெரியாமல் சிரிப்புவந்துவிடும். வந்தால் வரவொட்டாமல் தடுக்க ஒரு ஊசி நூலுக்குக்கூடப் பஞ்சமாய்விடும். அப்படித் தைத்துவிட்டு இருந்தால் தைத்த வாயுடன் கதை எப்படிச் சொல்லமுடியும்? ஏதோ நல்ல அதிருஷ்டத்தினால்தான் எனக்குப் பஞ்சம்வந்தது! பஞ்சம் வந்தால் ஜனங்களுச்சுக் கஷ்ட மென்பார்கள்; எனக்கது ஏனோ பொருந்தாமல்போயிற்று. அதுவும் என் துரதிருஷ்டந்தான். நிற்க, இவ்வளவு கதையைவளர்த்த தெதற்கென்று எனக்கே தெரியவில்லை.

(469-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

he had lifted it against Cæsar. Even his enemies respected the body, and gave it burial with full honours. "This," said Antony, "was the noblest Roman of them all. All the conspirators save him did, what theydid, in envy of Cæsar's greatness. He alone joined them in honest motive and thought for the common good. His life was gentle and himself so composed, that Nature might stand up and say to all the world, 'This was a man.'"

ப்ரூடஸ் முதலில் செய்தபோர் ஒரு வழியாக முடிவுபெறாமல் போய்விட, அவன் மறுபடியும் சண்டை தொடங்கினான். மறுபடியும் சில வீரர்களுடன் அவன் போர்க்களம் விட்டு ஓடிவிடும்படிதான் நேர்ந்துவிட்டது. அவர்களுள் ஒவ்வொருவனையும் தனிமையாக அழைத்து தன்னை உடனே அங்கேயே குத்திக்கொன்று விடும்படி நயந்துகேட்டுக்கொண்டான். ஒவ்வொருவனும் முடியாதென்று தலை அசைத்துவிட்டான்! அவர்களுக்கு அவனிடமிருந்த அன்பு அவ்வளவு; முடிவில்ஒருவேலைக்காரன் தான்தலையை ஒருபுறம் திருப்பிக்கொண்டு கத்தியை நீட்டித் தன் பின்புறப் பிடித்தான். அதன்மேல் ப்ரூடஸ் ஓடிவந்து விழுந்துஸீஸரைக்கொல்ல அதை உயர்த்திய பொழுதிருந்த களிப்பைவிட மிகுந்தகளிப்புடன் இறந்தான். அவன் பகைவர்கள்கூட அவன்பிணத்திற்கு மரியாதைசெய்து, தகுந்த சிறப்புடன் அதைப்புதைத்தார்கள். "இவனுடன் கூடியரோமர் கூட்டத்துள் இவன்தான்மிகுந்தபெருந்தன்மை யுடையோன். இவனைத்தவிர மற்றை ராஜத்ரோகிகள் எல்லோரும் ஸீஸரிடம் இருந்த பொறாமையால் தம்காரியத்தை முடித்தனர். இவன் ஒருவன்தான் உண்மையான கருத்துடன் அவர்களோடு கலந்து பொதுநன்மையை எண்ணியிருந்தவன். இவன் வாழ்க்கை அமைதியாய் இருந்தது: இவன் நிதானச்சிறப்போ, எங்குமுள சக்தி வெளிப்பட்டு உலகை நோக்கி 'இவனே மானிடனெனத்தகும்' என்று கூறும் தன்மையாகவிருந்தது" என்றான் ஆண்டணி என்ற போர்த்தலைவன்.

என் புத்திசாலித்தனம் எவ்வளவு என்று இப்பொழுதாவது நிச்சயமாய்விடும். ஏதோ பாழும் பயித்தியமென்னை யொருவேளைப் பிடித்துவிட்டதோ என்னவோ? அது முதிர்ந்துவிட்டால் எல்லார்மேலுங் கல்லெறியவல்லவா புத்தி வந்துவிடும். என் வயிறெரிய சிரித்தது போய்க் கல்லெறிய காலம் வந்துவிடு முன்னம் ஐயோ அந்தப்பாட்டி சொன்னகதையைச் சொல்லிவிடுகிறேன். பின் என்னை எல்லாரும் "என்ன இவனுக்குப் பயித்தியம் பிடித்துவிட்டது. சுத்தப் பித்தன். என்ன நம்பிக்கையுடன் கதையளக்கிறான்" என்று கொண்டாடுங்கள். என் பிரவேசமாய்விட்டது; கதைப் பிரவேசம் இதோ ஆய்விடுகிறது. கொஞ்சம் கவனத்துடன் கேளுங்கள்.

அளகாபுரி என்னும் நகரம்; அதைக் குபேர நகரமென்றே சொல்லலாம். அந்த நகரம் ஐராவதி நதியோடும் வடநாட்டின் தலைநகரம். அவ்வூரில் அளகேசனென்னும் அரசன் மநுநீதி தவறாமல் ஆண்டுவந்தான். அவனுக்கெல்லா போகங்களிருந்தும் குழந்தை யில்லாக்குறை ஒன்று மனதில் குடிகொண்டிருந்தது. என்னசெய்வான்? கோயில் கட்டிவைப்பது; பிராஹ்மணபோஜனஞ் செய்விப்பது; குளம்வெட்டிவைப்பது; சத்திரங் கட்டிவருவது; ஊர்க் குழந்தைகளை யெல்லாங் கூட்டிக் கொண்டாட்டம் கொண்டாடுவது;—இவை முதலாகிய காரியங்கள் எல்லாம் பிள்ளையில்லா பாக்கியத்தால் மேலோங்கி வளர்ந்தன. கடைசியாகக் கடவுளு மரசனைக் கண்திறந்து பார்த்தார். கோடி ஸூர்யனுதித்தாப்போல ஓர் ஆண்மகன் அவனுக்குதித்தான். மன்மத விக்ரஹமாக விளங்கிய அதன் ரூபலாவண்யத்தைக் கண்ட யாவரும் அழகுக்குக் காவல் தெய்வமென்றக் குழந்தையை கொண்டாடுவார்கள்.

அக்குழந்தைக் கரசன் ஆசைக்குமாரன், செல்வக் குழந்தை என்னும்எண்ணத்தால் **காமபாலன்** என்று நாமகரணஞ் செய்தான். காமபாலனும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்க்கப்பட்டு பால பருவந்தாண்டி, உடல் திரண்டு காளைப் பருவமடைந்து புருஷர்கள் கண்டாலும் தன்னைக் கண்டு மயங்கும்படியான ரூபலாவண்யத்துட னிருந்தான். தகப்பனது பெருமைக் கேற்ற வண்ணம் குதிரையேற்றம், ஆனையேற்றம், வில்வித்தை, கவாண்டெறிதல், கத்திசுழற்றல் முதலிய வீர பாடங்களில் தேர்ச்சியுடைந்ததுபோலவே ராஜதந்திரம், வைதிக விஷயம் எல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்து விளங்கினான். இளம் வயது, தேர்ந்தவித்தை, சுத்தகுணம் மூன்றும் திருபுடீகரித்திருந்தவனுக்கு வயது பதினாறடைந்ததும் தகப்பனார் தன் கண்ணால்காண பாணிக்கிரஹணஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்று நிச்சயஞ்செய்தார்.

அரசனது கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு காமபாலனது ஓவியப்படத்தைக் கையிற்கொண்டு தூதர் நாடுநாடாக அலைந்து ஒரு நதியின்கரையை அடைந்தார்கள். எதிர்க்கரையிலிருந்த மதுரை நகரத் தரசன் தூதர்கள் இவர்களது கூடாரங்களைக் கண்டதும் ஒரு வேவுகாரனையழைப்பித்து ஸமாசாரமென்னவென்று கேட்டறிந்துஇக்கரையை அடைந்து தாம் கொண்டுவந்திருந்த மதுரேசன் மகளுடைய ஓவியப்படத்தைக் காட்டி காமபாலனது படத்தையும் கண்களாரக் கண்டார்கள். பின் இருபுறத்தாரும் தாம் அலைந்தவேலை பலிதமாயிற்றென்று மகிழ்ந்து படங்களைத் தத்தமது அரசரிடம் கொண்டுபோக நிச்சயித்தார்கள். அரசர்களும் படங்களைக்கண்டு பெருஞ் சந்தோஷத்துடன் மணத்திற்குச் சம்மதப்பட்டு மதுரை நகரில் வெகு விமரிசையாகத் திருக்கல்யாணத்தை நடத்தினார்கள்.

கல்யாணமானதும் எல்லாரும் அளகாபுரியையடைந்தார்கள். காமபாலனும் தன் மனைவி யுடன்வர மங்களகோஷத்துடன் தனதரண்மனையை யடைந்தான். சிறுவர்களுக்குத் தமது மனைவியைக் காண வேண்டுமென்றால் கூச்சமென்பது உலகறிந்த விஷயம்; பாராததுபோல், யாரையோ பார்ப்பதுபோலத் திருட்டுத்தனமாகதான் அவர் தமது கண்களைவீசிப் பார்ப்பார். ஆனால் இதுவரையும் காமபாலனுக்குத்தனது மனைவியைப் பார்க்கத்தக்க சமயம் வாய்க்கவில்லை. அவள் முகத்தை ஏற இறங்கப்பார்த்துப் பரமானந்தமடைய வேண்டுமென்பதவன் பெருங்கோரிக்கை. தன் ஊரை அடைந்ததும் சில நாழிகைகூட தாமதியாமல் உண்டு உடுத்துத் தன் மனைவியைப் பார்க்க வெகு இனிய கோலத்துடன் புறப்பட்டான்.

போகும் வழியில் ஒரு பெரிய ஸ்திரீ அவனை குறுக்கிட்டாள். "எங்கு இவ்வளவு அவசரமாகப் போகிறாய்?" என்று மறுத்துக்கேட்டாள். இராஜ குமாரனும் உண்மையைச் சொன்னான். இதைக் கேட்டவள் "நான் இன்றைக்குத்தான் இவ்வூரை யடைந்தேன்; நெடுநாளாக இங்கில்லை. உமக்குத் திருக்கல்யாண மானதென்று எனக்கு வெகு ஸந்தோஷம். தயவுசெய் தென் வீட்டிற்கு வந்து போகவேண்டும். என் மகள், உம்முடன் படித்ததோஷம், உம்மைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறாள்" என்று பேசிக்கொண்டே அவனைத் தன் மனைக்கு அழைத்துப் போனாள்.

அவள் காமபாலனது தந்தையின் வைப்பாட்டி. வெகு அழகியவள். வயது ஐம்பத்தாறாயும் மேனி மினுக்குந் தளுக்குந் குலுக்கு மொழிந்தவளல்ல. அரசன்மகனைத் தன் மகளுக்காளாக்கிச் சுகப்படவேண்டுமென்றிருந்தவள். காமபாலன் மனைவியிடஞ் செல்வதென்றால் அவளுக் கொப்புமா? அதற் கிடையூறு எவ்வளவு செய்யலாமோ அவ்வளவுஞ் செய்யச் சித்தமாயிருந்தாள்.

காமபாலன் தன் மனையுள் பிரவேசித்ததும் அவனுக்கு விமரிசையாக மரியாதைகள்செய்து, அபிநய கீதங்கள்பாடி, இலை மறைவு காய் மறைவென்பதில்லாமல் அவன் முன் தன்மகளைக் கருத்துவெளிப்படும்படிக் கூத்தாடும்படிச் செய்தாள். மன்னன் மகன் மனமயங்கியிருக்கும்போது அந்த வைப்பாட்டிக்கிழவி "உனக்கு கல்யாணமாயிற்றே; பெண் என்ன சிவப்பா, கறுப்பா? கண்ணிற்கு லக்ஷணமாக

இருப்பாளா?" என்றிப்படிக்கேட்டாள். அரசன்மகன் வைப்பாட்டிமகள் மடித்துக்கொடுத்த வெற்றிலைச்சுருளைவாயில் பெற்றுக்கொண்டு "நான் என்ன என்று சொல்வது! எங்களப்பா வெகு சிரமப்பட்டு உலகத்துக்குள் வெகு அழகிய பெண்ணைப் பார்த்தெனக்குக் கல்யாணஞ் செய்வித்திருக்கிறார். அவள் அழகை இன்னதென்று வர்ணிக்க முடியாது. அவளிடந்தான் போகப் புறப்பட்டேன். இதற்குள் இங்கு வந்துவிட்டேன். இதோ அவள் படங்கூட இருக்கிறது. நீங்கள் வேண்டுமென்றால் பார்க்கலாம்" என்று சொல்லிக்கொண் டப்படத்தை எடுத்தான். அதை அவ்வைப்பாட்டி பார்த்துப் பரமானந்த மடைந்தவள்போல் நடித்து, பத்தாயிரந்தடவை தடவி முத்தமிட்டுக்கொண்டு "என்ன அழகு! என்ன அழகு!" என்றிரைச்சலிட்டாள். மேலும் தன் பெண்ணைக் கூவி விளக்கை எடுத்துவரச் சொல்லி அப்படத்தை மேலும் ஊன்றிப் பார்ப்பவள் போல அரசன் மகனைப் பார்த்து "எல்லாம் ஸரிதான். ஸர்வேந்திரியாணாம் நயனம் ப்ரதானம். கண்ணில்தான் பூபடர்ந்திருக்கிறது. பார்த்துப்பார்த்து இந்தப் பெண்ணை உனக்குக் கட்டி குருட்டுப்பெண் கணவனாக்கினானே. என்ன மதிமோசம் என் அரசனுக்கு! நீ வேண்டுமென்றாலும் பாரேன். கண்ணில் பூவிருப்பது தெரியவில்லையா? பலகாலத்துப் பயிராச்சே; பாராது செய்யலாமோ? இப்படியுந் தீர யோசியாது செய்யலாமோ?" என்று அவள் ஆடூடுக் குட்டிக் கையோவென்று கோனையழுதாற்போல அரசன் மகனுடைய நிலைக் கனுதாபங் கொள்வதுபோல கபட நீரை கண்ணிலிருந்து அளவு சங்கை கடந்து வழியவிட்டாள். இதைக்கண்ட மன்னன்மகன் படத்தைப் பார்த்துத் தானு மனமயர்ந்தான். உண்மையில் அப்படம் கண்ணில் பூபடர்ந்திருக்கக் காட்டியது. ஆனால் பாண்டியன் மகளது படத்தை எழுதினவன் தோஷமல்ல அது. அளகை மன்னன் வைப்பாட்டி தாம்பூல மணிந்துகொண்டிருக்கும்போது கையிலிருந்து தெளித்த அல்பச் சுண்ணாம்பே இவ்வளவனர்த்தத்திற்குங் காரணம். ஆனால் இதை காமபாலன் அறியான். உண்மையில், தான் குருடியை மணந்ததாக எண்ணி மனம் புண்ணானான்.

இவ்வாறவன் கஷ்டப்படும் ஸமயத்தில் அவனுக்குச் சைத்யோபசாரஞ் செய்யும்படித் தன்பெண்ணைத் திட்டஞ் செய்தாள். அவளுமவளுக் கியற்கையிலிருந்த தந்திரங்கள் முற்றுங் கொண்டு அவனுள்ளங்களிக்கும்படிச்செய்தவனை முதலில் சிற்றுணவுகள் செய்யும்படிச் செய்துப் பின்மேலு மயக்கவாரம்பித்தாள். மறுபடியும் ஆடல்பாடல் எல்லாம் முன்னிலும் அதிகமாக ஓங்கின. பெரியகிழவியும் காமபாலனை நோக்கி "வெண்ணெயை வைத்துக் கொண்டு நெய்க் கழுவா ரெங்கேனு முண்டா? உனக்குக் கவலைவேண்டாம். அக்குருடி என்மகளா யிருந்தால் கண்ணால் கூடப் பார்க்கமாட்டேன். அவளைக் காட்டிலு மென் மகளெவ்வளவோ அழகு. உன்னுடன் படித்துச் சிறு நாள் முதல் விளையாடினவள். உனக்கென்றே வளர்ந்து வருகிறாள். 'உனக்கேன் கவலை" என்று மேலுஞ் சொன்னாள்.

சில நாள் மன்னன் மகன் தாசிமொழியை நம்பாது மனைவியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கிளம்புவான். வைப்பாட்டி வைத்தகாவல் கொத்துவால் சேவகராலு முடியாது. மெதுவாக அவன் மனத்தை பாண்டியன் மகளிடமிருந்து முறித்துவிட்டாள். அவளைப் பார்க்கும்படி அவனை வைக்கவில்லை. முடிவில் காமபாலன் வைப்பாட்டி மகள் வலையில் சிக்கி தன் மனைவியைக் கண்ணெடுத்தும் பாராது இருந்தான். பாண்டியன் மகளுஞ் சிறைகாத்து வந்தாள். காலஞ்செல்லத் தனக்குக்காலம் வருமென்றவள் காத்திருந்தாள்.

வைப்பாட்டி மகள் வீட்டிலேயே காமபாலன் குடியாய் விளங்கினான். நாள்கள்வளரவளரக் காமகள்ளிற் காளாகி மனதை முற்றும் அந்த வைப்பாட்டி மகளுக்கே விற்றுவிட்டான். அவனுக்குத் தன் தந்தை இறந்ததுகூடத் தெரியவில்லை. வீட்டில் வருவதென்றால் அவனுக்கு விஷமாய்விட்டது. இராஜ்யபாரமும் பெருந் தொல்லையாகப் பட்டது. தன் மனைவியைப்பற்றிய எண்ணமே தொலைந்தது. தனக்கொரு மனைவி இருப்பதாகவே அவனுக்கெண்ண மென்பதே கிடையாது. கடைசியாக வைப்பாட்டி மகள் வலையில் சிக்கிக்கொண்டு தனது ராஜ்யபாரத்தை மந்திரியிடம் ஒப்புவித்து விட்டான். தான் காமகேளிக்கையி லீடுபட்டுக் கண் தெரியாமல் ஆழ்ந்து கிடந்தான். வைப்பாட்டி மகள்பித்து தலைக்கேறி மூளையையே யொழித்து விட்டது.

நிற்க, கைப்பட்டால்தானே கண்ணாடி? நேராகப் பாராத ராஜதானி எங்கு நிலைக்கும்? அரசனது பார்வையில்லாமல் குடிகள் நிலைமை வரவரக் குன்றத் தலைப்பட்டது. அதிகாரத்தில் இருப்பவர் காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கொள்ளை அடிப்பதே வேலையாக இருந்தார். பின் ராஜ்ய நிர்வாகம் மந்திரிமகனால் முடியாமற் போய்விட்டது கட்டவேண்டியபணத்தைக் கட்டமுடியாமல் தத்தளித்த ஜனங்களது துரத்ருஷ்டத்திற்கு மாற்றரசர்கள் வெகு தீவிரமாகப் படை எடுத்து நாட்டை அபகரித்தார்கள். அன்றிரவே வைப்பாட்டியும் அவள்மகளும் இருந்த விடந்தெரியாமல் மாயமாய்ப் பறந்தோடி விட்டார்கள். காலை எழுந்த அரசன் மகன் கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கித் தனது காமநாயகியைக் காணாது அலைய வாரம்பித்து, பித்தம் பிடித்தவன்போல தன் வீட்டை நோக்கித் தனக்குந் தெரியாமல் உள்நுழைய வாசற்படி முட்டமூர்ச்சையாகக் கீழ்விழுந்தான்.

தன் கணவன் வரவை ஆவலாகக் காத்திருந்த பாண்டியன் மகள், வெகு கவலையுடன் தன் நாதனுக்கு ஆசாரோபசாரஞ் சாங்கோபாங்கமாகச் செய்தும் அவன் மூர்ச்சை தெளியவில்லை என்ன செய்வாள்? தன் நாதனை எங்கு மாற்றரசர்கள் பிடித்தேகுவாரோ என்று பயந்து அவனுக்கு மாறுவேஷமிட்டுப்

போற்றிவந்தாள். சிலநாள் கடந்தன. இராஜ்யம் பிறர்வசமாயும், மந்திரி மகன் தனது கௌரவத்தன்மையால் தன்னரசனையே கப்பங்கட்டு மரசனாக வைக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தான். இதற்குள் அரசனுக்கு புத்தி ஸ்வாதீனமாகி விட்டது; உடம்பும் நன்றாய்த் தேர்ந்துவிட்டது. ஆனால் அவன் மனத்தை விட்டந்த வைப்பாட்டிமகள் நினைப்பு ஒழியவேயில்லை. எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் அவன் தன் மனைவியுடன் பேசவுமில்லை; அவளைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவுமில்லை; ஆனால் தான் வைப்பாட்டிமகளைத் தேட நினைத்தமையால் நாள்தோறும் மனைவி தானே சமைத்து வட்டித்த அன்னத்தை உண்டு பின் தேட உலாவ ஆரம்பிப்பான். இராஜ்யபாரம் மந்திரியுடையது; போற்ற வேண்டியது மனைவியின் பொறுப்பாய்விட்டது; தன் காமமானைக் கண்டு வேட்டையாட உலாவுவதே அரசன் தொழிலாய்விட்டது.

இதற்கெல்லாம் பாண்டியன் மகள் சிறிதும் வருந்தவில்லை. தான் சமைத்துப் படைத்த உணவைத் தனது கணவன் உண்ணக்கூடிய பாக்யங்கிடைத்ததென்று வெகுஸந்தோஷத்துடன் அவனுக்கினிக்கச் சமையலிட்டளிப்பதே தன் விரதமென்றுகொண்டாடி வந்தாள். 'பொறுத்தார் பூமியாள்வார்' என்று திட நம்பிக்கையுடன் நடந்தாள். தன் நாதனை எதிர்த்து ஒரு மொழியும் பேசியறியாள். தன் நிலைமையை எண்ணி அவனுக்குக் கெடுதியுண்டாக்கக் கூடாதென்று ஒரு பொட்டுநீரும் கண்ணிலிருந்து உகுக்காள் தன்னையுங்கண்டு களித்த கடவுள் கண் திறப்பார்; கருணைபொழிவார் என்றிருந்தாள்.

இவ்வாறு இருக்கு நாளில் ஒரு நாள் தன் நாதன் உண்டிகொண்டிருந்தான். அவனுக்கெல்லா வித உபசாரமுஞ்செய்துவிட்டுக் கை கழுவ செம்பில் நீருடன் வழியைக் குறுக்கிட்டுக்கொண்டு அவன் வெளிபோக முடியாதபடி அங்கு உட்கார்ந்து விட்டாள். அரசகுமாரன் வெகு நேரம் நின்றான். ஆயினும் அவன் மனைவி வழி விடவில்லை; ஒரே மூர்க்கமாக அவன் வாய்த்திறக்காமல் நின்றிருந்தான். எத்தனை நாழிகை நிற்பது? அப்பொழுதும் அவன் பேசவில்லை, முகத்தில் மாத்திரம் எள்ளுங்கொள்ளும் வெடித்துக்கொண்டே இருந்தான். பின் பாண்டியன் மகள் சற்றுத் தயங்கித் தனது கணவனை நோக்கி "என் ஐயனே! ஒரு பாவமுமறியாத என்மேல் கோபிக்கலாகாது; ஒரு தவறும் உமக்கு நான் செய்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. உமக்கு என் மீது ஏன் கோபமென்றறிய வேண்டுமென்பது பெருங்கவலை; தாங்கள் என்னோடு பேசுவதே கிடையாது. உங்கள் பாதாரவிந்தமே கதியென்றிருக்கிறேன். உங்களுக் கன்னியதா நான் ஒரு நாளுஞ் செய்யேன் செய்ததுங் கிடையாது. என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். நான் ஏதோ தெரியாமல் செய்திருந்தால் எனக்குத் தகுந்த சிக்ஷை செய்தென்னைக் காக்கவேண்டும். என்னை அடக்கியாள வேண்டியது தங்கள் பொறுப்புதானே. என்னை அடிக்கவும் அணைக்கவும் உங்கள் திருக்கரங்களுக்கல்லவா பெருமை. என் நடத்தை உமக்குத் தெரியாததா? உங்களுக்கெப்போதும் சிச்ரூஷை செய்யக்கூடிய பாக்கியத்தை எனக்குக் கொடுக்கக் கூடாதா? உங்களையல்லால் எனக்கு ஸுகமேது? பொருள் ஏது? கடவுள் ஏது? எல்லாம் நீங்களே அல்லவா எனக்கு? என்னோடு தயவு செய்து கோபத்தை விட்டுப் பேசவேண்டுமென்று மிகு வணக்கமாகப் பிரார்த்திக்கிறேன். தங்களோடு பேசவேண்டுமென்னும் ஆவலோடு தானே இவ்வாறு வழியை மறுத்தேன். என்மேல் என்ன வருத்தமோ? சொல்லலாகாதா? தயவு செய்துசொன்னால் காலாலிட்டவேலையைத் தலையாலே செய்கிறேன். எள்ளு என்ற இடத்தில் எண்ணெயாய் விளங்குகிறேன்" என்று தன் உள் அன்போடுகூறி. அவன் பாதங்களை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு கெஞ்சினாள்.

ஆனால் அரசன் மகன் மறுபுறந் திரும்பிக்கொண்டவளைப் பாராமல், தன் காலை விடுவித்துக்கொள்ள உதறினான். அவனுக்கே சற்று திகைப்புண்டாகியது. ஆனாலும் வைப்பாட்டி மகள் ஞாபகமே மனதில் வேலைசெய்துகொண்டிருந்ததால் பாண்டியன் மகளைப் பாராமலே "கல்மேல் நெல்முளைத்து கல்கோழி கூப்பிடுங் காலத்தில் உன்னோடு பேசுவேன். உன்னுடன் பேச்சா?" என்று சொல்லிவிட்டு சரேலென்று வெளியே போனான்.

இவ்வாறு நடந்த சிலநாளைக்குள் பாண்டியன்மகள் பலவாறு நினைத்து கணவனது பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றுவதெப்படி; எவ்வாறு அவரைத் தன்னோடு பேசச் செய்யலாமென்று சிந்தனை கொண்டு, ஆண்வேஷங்கொண்டு தனக்கு வேண்டிய திரவியத்தைக் கொண்டு குதிரைமேலேறி பக்கந்தெரியாமல் சவாரி செய்யலானாள். போகும்போது கருடதரிசனங் கிடைத்தது. "உன் இஷ்டமினி பலிக்கும்" என யாரோ ஒரு பதசாரி இவள் எண்ணத்திற்குப் பொருந்தும்படிப் பதில் சொன்னான். பாண்டியராஜன் மகளுக்கும் தனக்குத் தெரியாமல் ஒரு உத்ஸாகமுண்டாகிவிட்டது. அவளும் திக்கற்றார்க்குத் தெய்வமே கதி என்று குதிரையை நடத்திக் கொண்டிருந்தாள். அது வாயுவேகமாய்ப் பறந்துகொண்டிருந்தது. கடைசியாக நடுப்பகல்வேளை ஆய்விட்டது. வெயில் தாங்கமுடியாமையோடு, காமபாலன்மனைவிக்கு பசியும் பொறுக்க முடியவில்லை. தான் நெருங்கி வந்திருந்த அடர்ந்த காட்டுப் பிரதேசத்தில் தனக்குந் தெரியாமல் பசியும் நெடுவழி பிரயாணஞ் செய்த வருத்தமும் தொந்தரை செய்ய, களைமேலிட்டு அயர்ந்துகீழேபடுத்து பிரக்ஞையற்று மயங்கிக் கிடந்தாள்.

நிற்க. காமபாலன் மனைவி புறப்பட்ட இரவே, அளகாபுரியை, பல நாள் வருத்தியும் கப்பங்கட்டவில்லை என்று மகத நாட்டரசன் பெரும் படையனுப்பித் தாக்கச் சொன்னான். காமபாலனை எத்தனை முறை அவன் மந்திரி தூண்டுவான். தாவிலோலனாகவே அவன் எப்பொழுதும் விளங்குவது

மந்திரிக்குப் பெருந்தொல்லையாய் விட்டது; எத்துணைபேர்க்கவன் பதில் சொல்லமுடியும்? இம்முறையவனால்ஸமதானஞ்செய்ய முடியவில்லை. ஆனால் தன்னரசனுக்குத் துரோஹஞ்செயயக் கூடாதென்று சண்டையில் முன்னிட்டுப் போர்செய்து உயிர் விடுவதே நலமென்று எண்ணினான். முடிவில் பெரும்போர் நடந்து அலகேசனைப் பிடிக்கவேண்டும் என்றந்த மகதநாட்டு வீரர்கள் தேடிவந்தார்கள். அவன் ராஜஉருவம் மாறி, மீண்டு மூளைத்தத் தன் வைப்பாட்டி மகளோடு குலாவிக்கொண்டிருப்பதவர்களுக்கெப்படித் தெரியும்? ஆனால் அவ்வைப்பாட்டி மகளும், அரசனைத் தேடுகிறாள் என்று தெரிந்ததும் "ஐயா! உங்களோடிருப்பது எனக்கு பெருமாபத்துக் கிடமாய்விடும். நீர் எங்காவது யார்க்குந் தெரியாமல் போய்விடும்" என்று நயமாகச் சொன்னாள். அரசன் கவனியாததைக் கண்டவள் "உங்கள் காது கேட்கவில்லையா? தாங்கள் எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இவ்வீட்டைவிட்டு வெளி எறுகிறீர்களோ அவ்வளவும் நல்லது. அப்புறம் என்மேல் கோபிப்பது அழகல்ல. பின் இருப்பது, தாடி எரியும் போது சுருட்டிற்கு நெருப்புக் கேட்பதுபோல் தான் ஆகும்" என்று கடுகடுத்தாள். அதற்குமவன் அசையாமையைக் கண்டவள் அவனைக் கைபிடித்து வாசலில் விட்டுக் கதவைத் தாழிட்டுவந்தாள். பின் அவன் வந்து மீண்டுவந்து மூளைப்பானோ என்று புறக்கடை வழியால் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் பிரயாணத்திற்கென்று வெளியேறிவிட்டாள். வாசலில் இருந்த காமபாலன் நெடுநாழி காத்தான். தன் காமக்கிழத்தியைக் கூப்பிட்டான். ஒன்றிற்கும்பதில் இல்லாமையால் வாசற்கதவைக் கோபத்துடன் ஒரு உதைத் உதைத்தான். அந்தக் கதவு முறிந்து கீழே விழுந்தது. உள்சென்று பார்க்க, வீடு சிதம்பரமாக வெட்ட வெளியாக விருக்கக்கண்டு, பித்து பிடித்துத் திக்கற்ற அநாதைபோல் வழி தெரியாமல் வெளி வந்தலைந்து கொண்டிருந்தான்.

இது இவ்வாறிருக்க மகத நாட்டு மன்னன் இறந்து விட, அந்நாட்டு ராஜ்ய பதவியை நிர்வஹிக்கக் கூடிய அரசன் ஒருவனுமில்லாமல் போய்விட்டது. மரணமடைந்த அரசனுக்கோ ஸந்ததிகிடையாது. அவனோடுசேர்ந்தவர்களோ கணக்கற்றவர். அவர்கள் "ராஜ்யம் எனக்கு, எனக்கு" என்று காச்சு மூச்சென்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டு சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் மந்திரி, நாட்டு ஜனங்களை எல்லாங் கூப்பிட்டு ஒரு பெருஞ் சபை கூட்டி ராஜ்யத்தின் கலவர நிலையைச்சொன்னான். என்னசெய்யவேண்டியதோ, சொன்னால் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன் என்றும் விஞ்ஞாபித்துக்கொண்டான். அவர்கள்முடிவாகச்சொல்லியபடி, பட்ட யானையின் மஸ்தகத்தில் நீர் நிறைந்த கலசமும், துதிக்கையில் மாலையுங் கொடுத்து அனுப்பி "அது யாருக்கு அபிஷேகஞ் செய்து மாலையிட்டு முடி சூட்டுமோ அவரே மகத நாட்டரசன் ஆவாராக வென்று சொல்லி, சேனைத் தலைவனுடன் யானையை அனுப்பினான். அதுவும் காடுசாடாகத் தாண்டி ஆற்றைக் கடந்து பாண்டியன் மகள் படுத்திருந்த மரத்தின் கீழ் வந்து அவளுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து, மாலை சூட்டி முதுகிலேற்றிக்கொண்டு பாடலீபுரத்தை நோக்கி வந்தது. சேனாபதியும் அதன் பின்னே வந்தான். யானை, ஊரை அடைந்ததும் ஆண் வேஷங்கொண்டிருந்த பாண்டியன் மகளுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தார்கள். அவளும் வலிய வந்த சீதேவியைத் தள்ளக் கூடாதென்று அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டாளானாலும் தன் கணவன் அவன் சொன்ன மொழிகள் இவைகளைப்பற்றியே சிந்தனையாக இருந்தாள். மற்றும் அநேக ஆட்களை அனுப்பி அவனைத்தேடும்படிச்செய்தாள். நெடுநாளாயும் அவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. பாண்டியன் மகளுக்குச் சிந்தனை மேலிட்டது. ஆனாலும் தான் நடத்தவேண்டிய தர்மங்களில் ஒன்றையுந் தடுக்காது நடத்திவந்தாள்.

இவ்வாறு இருக்கு நாளில், தன் கணவனது தப்பு அவளுக்குத்தெரியவந்தது. அவன் தன் வைப்பாட்டி மகளால் பொருளுக்காசைப்பட்டு பகைவர்களிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டு அவர்களுக்குத் தெரியாமல் பாடலீபுரத்திற்கு ஓடிவந்து விட்டான். அவன் பாடலீபுரத்தரசன் வெகு நல்லவனென்று கேள்விப்பட்டங்கவனிடம் வேலைக்கமரலாமென்று வந்தது பாண்டியன் மகளுக்கெட்டியது. உடனே ஆலசியஞ்செய்யாமல் அவனைவரவழைத்து தனது குதிரையாளாக ஏற்படுத்திக்கொண்டாள். தான் போகுமிடமெங்கும் அவன் முன்னடக்கவேண்டுமென்றும் திட்டஞ்செய்து ஏராளமான சம்பளங்கொடுத்து வந்தாள்.

மிற்க, ஒரு பண்ணையாளைக்கூப்பிட்டு அவன் பயிர் செய்யுமிடத்தின்மேல் சிறு பொள்ளல்கள் பொளியப்பட்ட பல கற்பாறைகளைப் பதிக்கச் சொல்லி ஒவ்வொரு சந்துகளிலும் நெல் நாற்றுகளை நட்டு நீர் நிறையப்பாய்ச்சி செழிப்பாக நஞ்சை நிலத்தொரு பாகத்தை வைக்கும்படி உத்தரவிட்டாள். அவனும் கல்கொத்தர் பலரைப் பிடித்து கற்களைப் பொளிந்து, நஞ்சை நிலத்தில் பதித்து, நெல் நாற்றுகளை நடுவித்து செழிப்பாக வளரும்படிச் செய்தான். இது ஆனதும் கல்கொத்தனொருவனை அரசி கூப்பிட்டு கோழிக்குக் கல்லால் கவசமிட்டு கண்ணிற்கும் வாயிற்கும் மூக்கிற்கும் சந்து பார்க்கவும் மூச்சு விடவும் இடம் கொடுக்கும்படிச் செய்வித்து அக்கவசத்துள் கோழி ஒன்றை வளர்த்து வரும்படிச் செய்தாள். அவனும் அவ்வாறே செய்ய, அக்கற்கவசம் பூண்ட கோழியை முன் வளர்த்த நெற்கொல்லையிடம் வைக்கும்படித் திட்டம்செய்தாள்.

இவ்வாறெல்லாமானதும், பாண்டியன்மகள் தன் கணவனை குதிரையைப்பிடித்து வரச்சொல்லி அதன் மேல் ஏறிக்கொண்டு அவனை முன் நடக்கச் சொல்லித் தான் பின் ஸவாரி செய்துவநதாள். போகும்வழியில் கொல்லையிருந்தது. அதில் காமபாலன்

கல்மேல் நெல் முளைத்திருக்கக் கண்டான். அவன் அதைப் பார்த்தாச்சரியப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும் போது அங்கு “ கக்காரக்குரோய்! கக்கரக்குரோய்!” என்று ஓசைகேட்டது. அது எங்கிருந்து வந்ததென்றவனுக்குத் தெரியவில்லை. கடைசியாக ஒரு கல்கோழி கூப்பிட்டதாக அவன் அறிந்தான். உடனே அவனுக்குத் தன் மனைவியினுடைய மொழிகள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. அவனுக்குந் தெரியாமல் அவன் கண்களில் நீர்த்துளிகள் ததும்பின

இதைக்கண்ட பாண்டியன்மகள், “நீ அழக்காரணமென்ன? வென்று கேட்டாள். அவன் தன் மனைவிக்குத் தான் சொன்னமொழியும் அவள் தன்னிடங்கொண்ட அன்பும் அவன் அன்று கண்ட காட்சியும் எல்லாவற்றையும் சொல்லி “ அவள் எங்கு இருக்கின்றாளோ? என்ன வாயிருக்கின்றாளோ? என்னகதியை அடைந்தாளோ? நானும் அவளைக்கண்டு பேசுவேனோ—” என்று சொல்லிக்கொண் டழவாரம்பித்து விட்டான்.

“ ஸரிதான். போனதைப்பற்றி அழுவதில் பிரயோசனம் என்ன? முன்யோசனையில்லாமல் இப்பொழுதழுவதில் பிரயோசனம் என்ன?” என்று சொல்லிக்கொண்டு குதிரையைத் திருப்பிக்கொண்டு அரண்மனையை யடைந்தாள்.

அன்றிரவு பாண்டியன்மகள் தன் கணவனைத் தனது அந்தப்புரத்துக்கு வரும்படிச் சொல்லி ஆட்களை அனுப்பினாள். காமபாலனும் அரச ஆணைக்குப் பயந்து அந்தப்புரத்துள் போனான். அங்கு தனது மனைவியின் உருவம்போல ஒன்று எதிரிருந்தது. ஆனால் அவளுடன் பேச அவனுக்கு நா எழவில்லை. பாண்டியன் மகள் தனது கணவனது நிலையைக் கண்டு அவனைத் தழுவியணைந்து தான் செய்ததை எலலாஞ் சொல்லி இனிமேலாவது தன்னுடன் பேசும்படி வணக்கத்துடன் கேட்டாள். இதைக்கண்ட காமபாலன் தனது மனைவியின் குணத்தைக் கொண்டாடி பன்மடங்காசையுடன் அவளுடன் பேசினான். பிரிந்து கூடினவர்களாகையால் இருவரும் நெடுநேரம் தமது விருத்தாந்தங்களைப் பேசி அப்படியே கண்ணயர்ந்தனர்.

அடுத்தநாள் காலை அரசனாக விருந்த பாண்டியன் மகள், ராஜஸபையை அடைந்து தனது உண்மை நிலையை உரைத்து தனது கணவனை மகதநாட்டரசனாக ஒப்புக்கொள்ளும்படி ஸபையோர்களை வேண்டிக்கொண்டாள். பின் தன் உண்மை வடிவையுங் காட்டினாள். அவளது குணத்தைக் கண்டதிசயித்த ஸபையோர் அவள் விருப்பத்திற்கிசைய அன்று காமபாலனை அரசனாகப் பட்டங் கட்டுவித்தனர். அவனும் தனது மனைவியும் நெடுநாள் ஸுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். உலகமுழுதும் சுகமடையும்படி ஆண்டு நல்ல பெயரை அவன் யடைந்திருந்தான். எல்லாம் சுபமாகவே எங்குமிருந்தது.

தரணீபதி அல்லது தந்திரபாலன்

DHARANIPATHI OR THE BOY DETECTIVE

ஆறாம் அத்தியாயம்

“முயற்சி யுடையார் இகழ்ச்சி யடையார்”

திருவொற்றியூருக்குச் சென்னையிலிருந்து செல்லும் பாதை. வெயிலின் கொடுமையால் பிரயாணிகள் ஆங்காங்குள்ள தண்ணீர்ப்பந்தல்களிலும் சாவடிகளிலும் வழியினிருமருங்கும் வானுறவோங்கி வளம்பெற வளர்ந்த வடவாலனிழலிலும் இளைப்பாறுகின்றனர். அதிலும் நம்கதை நிகழுங்காலத்து திருவொற்றியூர்த் திருப்பதியில் ப்ரம்மோத்ஸவமாதலின், சென்னை பக்த ஜனங்களின் தான தர்மத்தைக் கேட்கவே வேண்டியதில்லை. தனம் என்னும் கனத்தைப் பெற்ற பெரியோர் சிலர் தம்பெயர் எக்காலத்தும் நிலைத்திருக்க வேண்டியே சிறியதோர் தருமஞ்செய்யுங் காலத்திலும் மிக்க கோலாஹலத்திலமர்ந்தவராய் சிலாசாஸனங்கள் அமைத்திருக்க, ஆண்டுதோறும்நடைபெற்று வரும் ப்ரம்மோத்ஸவத்தின்போது பலவித தானதர்மங்களையும் செய்துவரும் மஹான்களின் பெயரையறிவதும் துர்லபமாயிருப்பது அவர்களின் பெருமை பற்றி போலும்! உலகத்துள்ள பல நதிகளும் தீர்த்தங்களும் தனியேயிருக்குங்கால் நானாவித நாமரூபங்களுடனிருந்து கடலையடையுங்கால் அந்நாமவேறுபாடுகளையிழந்து விடுவதும் இத்தன்மையதோ? ஆகவே இப்பக்த சிகாமணிகளது தர்மத்திற் குட்பட்டவனாய் சுமார் 18 அல்லது 19 வயதுடைய வாலிபனொருவன் இன்றையதினம் அச்சாலையில் செல்கின்றனன். அவனைக்கண்டால் சென்னைவாசி யல்லன் போலும், ஆயினும் கல்விச்சாலையில் படிக்கும் ஒரு மாணவன்போலும் காணப்படுகிறான். கம்பீரத் தோற்றத்துடனும் பார்ப்போர் மனதை வசீகரிக்கத் தக்க தேஜஸ் பொருந்தியவனாயு மிருக்கின்றான். யாரோ இவன்பின்னால் இரண்டு பிரயாணிகள் மிக்க ஆடம்பரமாய் உடுத்துக்கொண்டு செல்கின்றனர். அவர்களை நோக்கி நம் வாலிபன்: “ஐயா, நீங்கள் எங்கு செல்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

முதல்பிரயாணி: யாரப்பேன் நீ? நாங்க எங்கபோனா உனக்கென்ன?

இரண்டாம் பிரயாணி: சே! அப்படிகேக்காதே, அண்ணே! தம்பி! எங்களைப்பாத்தாலே தெரியல்லையா எங்கே போரேம்னு! எல்லாரும், இத்தனைபேரும் எங்கே போறாங்களோ அங்கத்தான்.

வாலிபன்: அப்படிச் சொன்னால் எனக்குத் தெரியவில்லையே.

முதல்பிரயாணி: தெரியாபோனா போயேன், உம்பாட்டைபாத்துகினு! நாங்கோபோற எடத்துக்கு நாங்கோ போறோம், நீ போற எடத்துக்கு நீ போயேன். வழிலே போரவங்கள்லாம் இப்படித்தான் கேப்பே போல் ருக்குது.

இர. பிர. அண்ணே! நீ இப்படிப் பேசாத கொஞ்

சங் கூட நல்லாயில்லே அண்ணே! அந்தத்தம்பி, பாவம் கேட்டாக்க சரியானபதில் சொல்றதில்லெ. ரொம்ப விகடம் பண்றயே. தம்பி, உன்பேரு என்னமோ தெரில்லே, கிடக்கட்டும். நாங்க இன்னிக்கி மோழிடி சேவைக்கிப் போரோம்.

முதல் பிர: அடே வழிலே வர்ரவன் போரவனுக்கெல்லாம் இப்படி பேசிக் கிண்டுருந்தையோ நம்ம வேலெயெல்லாம் தொலெஞ்சுச்சு. அவோ எங்கியனு போயிட்டான்னு!

இர: பிர: அடடே, அண்ணாத்தே! மறந்தேபோயிட்டேன்!—ஹூம், போயுள்ளான்றேன் அவங்க இன்னம் எல்லாரோடேயும் வந்திருக்காங்களோ யில்லெயோ! அப்பாடா, எவ்வளவு தூரண்டாப்பா பேசிக்கிண்டேபோ யிடறம். தம்பி, நம்ப ஊரு எந்தவூரு?

வாலிபன்—உம். இந்த ஊர்தான் மயிலாப்பூர்.

இர. பிர: (சற்று உற்றுநோக்கி) இல்லேயில்லே. இந்த ஊராயிருந்தா பாக்கச்செயே தெரியாதா நம்பள்கு?

வாலிபன்: ஐயா, நான் காலேஜில் படிக்கிறவன். இந்த ஊர் வந்து ஆறுமாஸந்தானுயிற்று. இந்த பட்டணத்தைச் சேர்ந்த ஊர்களைப்பற்றியாவது, ஏன், பட்டணத்தைப்பற்றியாவது எனக்குக் கொஞ்சம் கூடத் தெரியாது.

இர. பிர: அப்படிச் சொல்லு தம்பி! இப்படி இந்த பக்கம் எங்கே போரே?

வாலிபன். இப்படி உத்ஸவத்தைப் பார்க்கலாமென்றும் வழியில் உள்ள அதிசயக் காட்சிகண்டு களிக்கலாமென்றும் வந்தேன்.

இவ்வாறு இவர்கள் பேசிக்கொண்டு வருகையில், 'தீன ஸம்ரக்ஷணச்ரமம்' என்று தடித்த எழுத்துக்கள் செதுக்கப்பட்ட ஒரு பலகை தொங்கவிடப்பட்டிருந்த வாயிலையுடைய விசாலமான ஒருதோட்டத்தை நெருங்கினார்கள். மேற்கண்டபெயரைப்பார்த்தவுடன் மிக்க வியப்படைந்தவனாய் நம்வாலிபன் கூடவரும் இருபிரயாணிகளையும் விளித்து "ஐயன்மீர், ஞாபகமிருக்கட்டும், நான் இந்தத்தோட்டத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்றிருக்கிறபடியால், உங்களுடன் வர சற்றுநேரமாகும். பிறகு உங்களைபார்க்கக்கூடுமென்று நம்புகிறேன்" என்று அவர்களிடம் விடைபெற்று தோட்டத்திற்குள் நுழைந்தான்.

ஆ! என்ன புதுமை! என்ன ஒழுங்கு! என்ன அழகு! என்ன அற்புதம்! இதைப்பார்க்கப் பதினாயிரங்கண்கள் வேண்டுமென்றோ! இது கல்பகவனமோ! அனேக விநோத கதைகளில் படித்தும் கேட்டுமிருக்கும் தேவதைகளின் இருப்பிடமே இவ்விடம்வந்து விளங்குகின்றதோ என்று சொல்லும்படி யிருக்கின்றதே! தோட்டவாயிலில் யாராவது காவல் இருக்கின்றனரோ? நமக்குக் கண்ணுக்கெட்டியவரையில் ஒருவரையும் காணோமே! என்ன இத்தோட்டத்திற்குக் கட்டுக்காவல்கள் கிடையாதா? ஓ! அதோ அந்த பக்கத்தில் ஒரேவித உடைதரித்துள்ள வாலிபர்கள் யார்? இவர்கள் மத்தியில் சாந்தஸ்வரூபியாய் விளங்கும் இப்பெரியவர் யார்? ஆ! இந்த பக்கத்துச் கோடியில் உல்லாஸமாய் உலாவிவரும் இம்மங்கையர் யார்? இவர்கள் மத்தியிலும் சாந்த ஸ்வரூபிணியாய் நிற்கும் மஹாலக்ஷ்மி போன்ற மஹாராஜியார்? நாமும் நம் வாலிபனுடன் சென்று இவர்கள் யாரென அறிந்துகொள்வோம். ஆம்! ஆம்! அறிந்துகொண்டோம். இத்தோட்டத்தில் 'தீனஸம்ரக்ஷணச்ரமம்' இருக்கிறதல்லவா? இவ்விளஞ்சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் யாதொரு ஆதரவும் வெளியில் அடையாததினால் இவ்வாச்ரமத்தை யடைந்தனர்போலும்! இவர்களுக் காதரவாயிருந்து பாதுகாப்பவர்கள்தாம் அப்புண்ய புருஷரும் புனிதவதியும். இப்படி இவர்களை (தீனர்களையும் நாதனற்றுத்திரியும் குழந்தைகளையும்) பாதுகாப்பதே அப்பரம ஸாத்விகர்களுக்குத் தகுந்த தொழிலென மதித்து சென்னையிலுள்ள சில விவேகிகளான தேசாபிமானிகள் ஒருங்குசேர்ந்து ஓர் ஆச்ரமத்தை ஏற்படுத்தி அப்பெரியோரது தலைமையின்கீழ் வைத்திருக்கின்றனர்.

நம் நண்பனும் வாலிபன் மேற்கூறிய விஷயங்களை அறிந்தவனாய் அச்சுதரென்னும் பெரிய அப்பெரியோரை நமஸ்கரித்து தான் ஒரு கல்விச்சாலை மாணவனென்றும் இத்தகைய ஆச்ரமங்களையும் இன்னம் இவைபோன்று ஏழை பரதேசிகளுக்கென்று ஏற்பட்டுள்ள விடுதிகளையும் பார்வையிடுவதில் மிக்க விருப்பமென்றும் கூறினான். பெரியவர் அவனை அன்புடனழைத்து அவ்வாச்ரமத்திற்குரிய எல்லாசங்கதிகளையும் எடுத்துக்கூறி அன்றிரவை அவருடன் கூடவேயே கழிக்கும்படி சொன்னார்.

"ஸ்வாமி, இல்லை நான் மறுபடியும் என்விடுதிக்குச் செல்லவேண்டும். என் நண்பர்கள் என்னை 7½ மணிக்கு எதிர்பார்ப்பார்கள். நான் போய்வருகிறேன். இன்னொருமுறை சாவகாசமாய் வந்து இருந்துவிட்டுப் போகிறேன்."

"பூபேந்திரா, இருக்கட்டும். நீ அதிகாலையில் எழுந்து செல்லலாம். எனக்கு உன்போன்றவர்கள் பேரில் மிக்க ப்ரியம். ஆச்ரம சட்டத்தின்படி அந்நியர் இங்கு இரவில் தங்கக்கூடாதுதான். ஆயினும் உன்னை அந்நியனாக நான் கருதவில்லை. எப்பொழுது உன் குணத்தைக் கண்டறிந்தேனோ அப்பொழுதே உன் பிற்கால நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டேன். உன்னைப்போல் பிள்ளைகள்தானப்பா நம்தேசத்திற்கு வேண்டியது! அனேக சமாசாரங்கள் உன்னிடமிருந்து அறிய விரும்புகிறேன். ராத்திரிமட்டும் தங்கிவிட்டுப்போ'

என்றிவ்வாறு இவர் பேசவே பூபேந்திரனுக்குஅன்றிரவை அங்கேயே கழிக்கநேர்ந்தது. தனக்கு எல்லா விஷயங்களையும் நெருங்கியறிய சந்தர்ப்பம் நேரிட்டதைப்பற்றி மனதில் மகிழ்ச்சியேயொழிய வேறொன்றில்லை. தான் இதுவரையில் காணாத புது முகங்களை அன்று காணலானான். தன் உத்யோகமுறையில்காண நேரிடும் மனுஷ்யர்களின் குணவேறுபாடுகளை இங்கேயும் ஸ்பஷ்டமாய்க் கற்றறிய நேரம் நம் பூபேந்திரனுக்குப் போதுமானதா யிருந்தது. ஆயினும் தான்

எந்த நோக்கத்தை இங்கு மனதில் வைத்துக் கொண்டுவந்தானோ அது இன்னும் நிறைவேறவில்லை. வெகு பொறுமையுடன் காத்திருந்தான் ஸாயாஹ்ன காலத்திற்கு. மணி ஏழரையாயிற்று. ஆச்ரமத்தைச் சேர்ந்த எல்லாரும் போஜனத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவ்வவர்கள் வருணாச்ரமபேதத்தின்படி வெவ்வேறு அறைகளில் எலலா சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் போஜனம் செய்யும் வேளையில் பெரியவர் ஒவ்வோர் அறையாய் பூபேந்திரனை அழைத்துச்சென்றார். பூபேந்திரன் மிக்க கூர்மையான பார்வையுடன் ஒவ்வொருவரையும் பார்த்துக் கொண்டு சென்றான். தனக்கறிமுகமானவர்களாவது தான் எக்காலத்திலாயினும் பார்த்திருக்கக் கூடியவர்களாவது அவன் கண்ணிற்குப் புலப்படவில்லை. மௌனமே பரமஸாதகமெனக் கொண்டவனாய் இருந்தான் நம் பூபேந்திரன். இறுதியில்போஜன முடிந்தவுடன் எல்லாரும் தத்தம் படுக்கையறைக்குச் சென்று சிறிது நேரம் படிப்பில் கழித்தார்கள். பூபேந்திரனும் பெரியமனிதரும் (வார்டனும்) போஜன முடித்த பிறகு சற்று நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து மணி பத்தடிக்கவும் படுக்கைக்குச் சென்றார்கள். தோட்டமும் நிச்சப்தமடைந்தது.

சுமார் இரவுமூன்றுமணியிருக்கும். "தீன ஸம்ரக்ஷணாச்ம"ரத்திற்கு இதுவரையில் வராத ஒரு மனுஷ்ய ரூபம் வந்துகொண்டிருக்கிறது. எங்கும் இருட்டாய் இருக்கிறபடியால் அவ்வுருவத்தின் தோற்றங்களை எளிதில் கண்டறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தோட்டத்தில் உள்ள மரங்களினிடையே சந்தடி எழாவண்ணம் அடிமேலடி எடுத்து வைத்துவருகிறது. எல்லாரும் நித்ரைசெய்கிற கட்டடத்தின் வாயிலில்வந்துவிட்டது. அங்கிருக்கும் விளக்கொளியால் சற்று நிதானித்தால் இம்மனிதன் சற்றுப்பருத்துயர்ந்த திடசரீரத்தை ஒருகாலத்தில் உடையவனாயிருந்திருப்பினும் தற்காலம் உடம்பு தளர்ந்தவனாகவே காணப்படுகிறான். தலை மொட்டை; பார்க்கப்பயங்கரமான தோற்றத்தை உள்ளவனாயிருக்கின்றான். இவன் யாரென்பதை கதைப் போக்கினால் இனிதறிந்து கொள்ளலாம். வந்தவன் கட்டடத்தில் மெதுவாய் நுழைந்து ஆச்ரமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நித்ரைசெய்யும் ஒவ்வோர் அறையிலும் ஐவைந்து நிமிஷநேரம் தங்கிவெளிவருகிறான். எல்லா அறைகளையும் பார்த்தாய் விட்டது. இன்னம் இரண்டறைகள்தாம் பாக்கி. இவனது முகத்தில் ஈயாடவில்லை. எல்லா நம்பிக்கைகளையும் இழந்தவனாய் இருக்கிறான். கடைசி அறையில் சென்றான். இதற்குமுன் தான் பார்த்திருக்கும் ஒருவனது முகத்தைப்பார்க்கிறான். ஆயினும் எங்கென்றும் யாரென்றும் தெளிவாய் அறிந்து கொள்ளக்கூடவில்லை. ஆனால் அறையில் படுத்திருப்பவனுக்கோ, தனக்குத் தூக்கம் வாராமையால் புரண்டுகொண்டிருந்தவன் யாரோ தன்னறையில் வரும் அரவம் கேட்டுத் தூங்குபவனைப் போல் அபிநயித்து இருந்தான். ஆகையால் தன்னைக் கூர்மையாகக் கவனிப்பவனைத் தானும் கவனிக்கலானான். "ஆஹா! அப்படியா! வெளிக்கிளம்பி விட்டாயா? எதற்காக இவ்விடம் வந்தாய், யாரை இப்படிக் கூர்மையாகக் கவனிக்கிறாய்? நான் வந்த விஷயமாகவே நீயும் புறப்பட்டு வந்தனையோ?" என்று இத்தகைய கேள்விகளை மனதில் வைத்தவனாய் இருந்தவன் மறுபடியும் கண்ணயர்ந்து விட்டான். அப்படி அவனைக்கவனித்த ஆளும் வெளியே சென்று விட்டான். மறுபடியும் எங்கும் அமைதி பெற்றிருந்தது.

பொழுது விடிந்தது. பூபேந்திரன், அச்சுதரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு திருவொற்றியூரையே நோக்கி நடந்தான். அவ்வூரையடையும் பொழுது மணி ஏழரையாய் விட்டது. முதலில் பட்டினத்தடிகள் ஸமாதியையடைந்து, அங்கிருக்கும் கிணற்றில் ஸ்நாநபாநாதிகளை முடித்து பட்டினத்தடிகளைத் தரிசித்துப் பிறகு ஈச்வர ஸந்நிதானத்தையடைந்தான். கோயிலின் வெளிப்ராகாரத்தில் ஸந்தித்தான் இதற்கு முந்தியநாள் இவனுடன் வந்த இரு பிரயாணிகளையும். அவர்கள் சற்று மனக்கலக்கமடைந்தவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். இவர்கள் மீது சற்று ஸந்தேகங்கொண்டவனாயினும், நம் பூபேந்திரன் இவர்களை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தன் வேலையையே கவனித்தவனாய் வீடு திரும்பினான். இப்படி "தீன ஸம்ரக்ஷணாச்ரமம்" சென்று அங்குள்ளவர்களைக் கவனித்து வந்தவன், நீலாம்பாளைத் தேடிச் சென்ற தரணீபதியே!

***

சென்னைக்குத் திரும்பி தரணீபதி தன்னிருப்பிடம் செல்ல, "த்யாகராஜன் சிறையிலிருந்து வெளிப்பட்டுவிட்டான்" என்பதே எங்கும் பேச்சாயிருப்பதைக் கண்டான். தான் இரவில் கண்ட காட்சி எல்லாம் தரணீபதியின் நினைவில் வந்தது. உடனே தனக்கு அறிமுகமாயிருக்கும் தனபாலரென்னும் போலீஸ் அதிகாரியை அடைந்து தன் விஷயங்களையும், நேரிட்ட அதிசய சம்பவங்களையும் எடுத்துரைத்தான். உட[illegible]ராலாபக்கங்களிலும் போலீஸ் சேவகர்கள் த[illegible] ஏற்பாட்டுடன் விடுக்கப்பட்டனர். தரணீபதி த[illegible]யம் முடிவுபெறாதவனாய் சென்னையிலும் அதை[illegible]ற்றிலுமுள்ள ஊர்களிலும் நாடோறும் தேடித் திரியத் தலைப்பட்டனன்.

இப்படி யிருக்கையில், ஒருநாள் தாராபுரத்திலிருந்து திருப்பப்பட்ட க[illegible]தம் ஒன்று இவனிடம் வந்து சேர்ந்தது. உடைத்துப் பார்த்தான். அதில் தேதிமாத்திரம் குறிப்பட்டிருந்ததே தவிர ஊர் முதலானவை ஒன்றையும் காணோம். கடிதத்தின் விஷயம் வருமாறு:—

4-6-191[illegible]

அன்பார்ந்த நேசா

இதுவரையில் நான் உன்பேருக்கு கடிதம் எழுதாமலிருந்ததை மன்னிக்கவேண்டுகிறேன். என்னுடைய நடத்தை முதலானவற்றைப்பற்றியும் முழுமையும் தெரிவிக்க எண்ணங் கொண்டேன். கல்யாணியும் த்யாகராஜனும் செய்த தீங்குகள் இத்தகையவென்

பது அவர்கள் செய்யும்வரைக்கும் எனக்கே தெரியாது. ஏதோ ஆபத்து இருக்கிறதென்றுவற்கெனவே தெரிவித்தேனல்லவா? அவர்கள் உனக்கிழைத்த தீங்குகளுக்குப் பிரதி நான் செய்து விட்டது உனக்குத் தெரியும் என்று நம்புகிறேன். உனக்கு எத்தீங்கு நேரிடினும் அவைகளினின்று நீ ஒதுங்கிக்கொள்வாயென்று நன்ருய் எனக்குத்தெரியும்.

நான் தற்காலம் முன்னிருந்த இடத்திலிருந்தது போவில்லாமல் வெகு நல்லவர்கள் வீட்டில் அவர்கள் குழந்தையாக வெகு இனிமையாகவே சாலத்தைக் கழித்துவருகிறேன். உன்னைப்பார்க்கவேண்டுமென்று எங்கெங்கோ விசாரித்தேன். உன் உத்தியோக நிமித்தம் எங்கோ வெளியில் போயிருப்பதாக அறிந்தேன். உன் சொந்த விலாசமும் இப்பொழுது மாறியிருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். ஆனுல் இக்கடிதம் சேரும் என்ற நம்பிக்கை மாத்திரம் எனக்கு உண்டு. என்னைப் ஷூராடிகமாகக் கருதாமலிருப்பாய் என்ற தைரியம் என்னிடத்திலிருக்கிறது. கூடிய சீக்கிரத்தில் உன்னைப்பார்க்கக்கூடும் என்று எண்ணுகிறேன். அனேக நமஸ்காரம். நீலாம்பா

இக்கடிதத்தைக் கண்டு தாணீபதிக்கு ஆச்சர்யமும் மகிழ்ச்சியும் உள்ளத்தில் கிளர்ந்துகொண்டேயிருந்தன. நீலாம்பாள் எவ்விடத்தில் யார்வீட்டில் இருக்கிருள் என்பது விளங்கவில்லை. த்யாகராஜன் சிறையிலிருந்து கிளம்பி மறுபடியும் நீலாம்பாளைத் தன்வசமாக்கிவிட்டானே, அல்லது பழிக்குப்பழிவாங்கத்தீர்மானித்தானே என்றெண்ணினவனுக்கு இக்கடிதம் கிடைத்தபிறகு த்யாகராஜன் நீலாவை இதுவரையில் காணவில்லை என்ற தைர்யம்உண்டாயிற்று. நீலாவை எப்படியாவது கண்டுபிடித்துவிடுவோம் என்றநம்பிக்கையினுல் மனக்கிளர்ச்சியும் அதனுலேயே இனி நீலாவைப்பற்றிய தன்னேக்கம் அவளுக்காகவே தேடவேண்டுமே தவிர அவளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கென்று ஏற்பட்ட இனைப்புற்றியல்லவென்றும்தோன்றிற்று. மேற்கூறிய சம்பவங்கள் நடந்து சிலநாட்களாயின.

மாலை சுமார் ஆறரைமணியிருக்கும் [illegible] திரள்திரளாய்ப்போய்க் கொண்டிருக்கி[illegible] கச்சேரி வேலை முடிந்ததும் வீட்டுக்குச் [illegible] றவர்களும், அப்படியே சற்றுநேரம் கா[illegible] கடற்கரைக்குச் செல்பவர்களும், [illegible] தங்கள் நேசர்களுடன் கைகோர்த்துலாவகிறவர்களுமாய் இருக்கிறது.

தாணீபதி கடற்கரையோரமாகச் செல்லும்பாதை வழியாக வடக்கு நோக்கிச்சென்ருன். அன்றையதினம் வியாழக்கிழமையாதலால் ஐரோப்பியர்கள் அநேகர் "ஸெனெட் ஹௌஸிற்கு" எதிர் வாசிக்கப்படும் "பாண்ட்" வாத்தியங்கேட்க வந்திருந்தனர். தாணீபதி அவ்விடத்திற்கருகில் செல்லும்போது: அவனெதிரே அழகிய குதிரைகள்பூட்டிய "லாண்டா" 'வண்டியொன்று [illegible]ந்து நின்றது. அதிலிருந்து ஓர் அழகுவாய்ந்த பெண்மணியும், 45, 50 வயதுள்ள புருஷரொருவரும் இறங்கினர். அப்பெண்மணி கீழிறங்கினதும் பென்சியில்உட்கார, எதிரேசெல்லும் தாணீபதியைப் பார்த்தாள். அவனும் இவளைப்பார்த்து ஆனந்த மடைந்தான். ஏனெனில்அக்கட்டழகிநீலாம்பாளே!

நீலாம்பாளைப்பார்த்த தாணீபதி, அவளருகிற்சென்ருன். அவள் சற்று வெறுப்புடன் "தாங்கள் சௌக்யந்தானே?" என்ருள். தாணீபதி ஆச்சரியமடைந்து. "சௌக்யமே! பேச இஷ்டமில்லை போலிருக்கிறதே" என்ருன்.

நீலா:—(பெருமூச்செறிந்து) "போட்டகடிதத்திற்கு பதிலில்லை; இஷ்டமென்ன.

தாணீ:—(சிரித்துக்கொண்டு) விலாசமில்லாமல் கடிதம் எழுதினுல், எப்படி பதிலெழுதுகிறது. "நீலாம்பாள், சென்னை" யென்ருல் Dead Letter Office அன்றேபோய் சேரும்".

இதைக்கேட்ட நீலாம்பாள், "அப்படியா செய்தேன். நீங்கள் நான் கோபித்ததற்காக என்னை மன்னிக்கவேண்டும்." எனக்கூறி முகமலர்ச்சியுடன் க்ஷேமாதிசயங்களை விசாரித்தாள். இதற்குள் அவளுடன் வண்டியிலிருந்திறங்கினவர் அருகேவர, அவரை நோக்கி நீலாம்பாள்: "தாணீபதியென்று ஒருவரைப்பற்றி சொல்லியிருக்கிறேனல்லவா? அவர்தாம்இவர்" எனக்கூறி தாணீபதியைப்பார்த்து, "தாணீ இவருடன்தான் நானிருக்கிறேன். இவரும் மாமியும் சைதாப்பேட்டையி லிருக்கிருர்கள். இங்கு ஒருவர் வீட்டிற்கு விருந்திற்கு வந்திருக்கிறேம்" என்ருள்.

பிறகு, வீரவர்மர், காமாட்சி முதலியவர்கள் நீலாம்பாளைக் கண்டுபிடிக்கச்செய்த முயற்சிகளையும், தான் அவளைத்தேடி அலைந்ததையும் சவிஸ்தாரமாக அவர்களுக்குக் கூறினுன். தம்மைவிட்டுப் போகக்கூடாதென்று கடகர்ப்பர் வற்புறுத்த, தன் பெற்றேரிடம்தனக்கு இஷ்டமில்லாவிடில் கடகர்ப்பரிடமே தான்அவர் புதல்வி போலிருப்பதாக நீலாம்பாள் கூறினுள்.

வீரவர்மருக்குத் தந்தியடிக்க, அவர் தம் மனைவியுடன் வந்து நீலாம்பாளைக்கண்டார். பாஸ்கரனும் நீலாம்பாளும் ஒரேசாயலாயிருந்ததினுல், நீலாம்பாள் வீரவர்மர் புத்திரியென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. கடகர்ப்பரையும் அவர்மனைவியையும்விட்டுப்பிரிய நீலாம்பாளுக்கும் அவர்களுக்கும் மிகவும் வருத்தமாயிருந்தபோதிலும், உதிரக்கலப்பு விடாதாகையால் நீலாம்பாள் தன் பெற்றேரோடு செல்ல சம்மதித்தாள்.

முன்பு பத்திரிகையில் பிரசுரித்தபடி வீரவர்மர் தாணீபதிக்குப் பரிசளித்தார். அதைவாங்கினதும் நீலாம்பாளிடம் தாணீபதிசென்று "உனக்கன்றே இது சேரவேண்டும்" என்று கூறி அப்பரிசைக்கொடுத்தான். அதைக்கண்ட வீரவர்மரும் அவர் மனைவியும் புன்முறுவல் பூத்தனர்.

நீலாம்பாளின்மீது தாணீபதிக்குள்ள காதலை அறிந்த வீரவர்மர் விவாகமுடிக்க முகூர்த்த நாள் நிச்சயித்தனர். இப்படி எல்லாவிதத்திலும் வெற்றியும் கீர்த்தியுமடைந்த தாணீபதிக்கு இன்னமோர் குறையிருந்தது. அது நீங்குவதற்கு "எல்லாமீசன் செயல்" என்றெண்ணிக் காத்திருந்தான்.